

အင်းလျားစာအုပ်

မိုးမိုး (အင်းလျား)
မယုဓမ္မစာရ

မသုဓမ္မစာရီ
မိုးမိုး (အင်းလျား)
အပိုင်း ၁

၁

မသုဓမ္မစာရီ

အမေစာရေးလိုက်သည်။

ပို့သသော မေတ္တာကြောင့် အမေလည်း ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိသည်။ ယခင် တစ်ခေါက် မအေးကြွယ်တို့ ရန်ကုန်သွားမည်ဆို၍ ငါးခြောက် တစ်ပိဿာ ပေးလိုက်သည်။ ကျောင်းတိုက်ကိုတတ်၍ မြောက်ဥက္ကလာ မချစ်တို့ အိမ်မှာ ပေးထားသည်ဆို၏။ ဆွမ်းဆန်ခံရင်း လမ်းသင့်လျှင် သွားယူ လိုက်ပါ။ ဆရာကြီး ဘုရားလက်ဝယ်သို့ ကန်တော့လိုက်စေ ချင်သည်။

အကြီး မရွှေမှု တစ်ယောက်လည်း ပြီးခဲ့တဲ့ လပြည့်က ဆုံးသွားရှာပြီ။ အကြောင်းသင့်၍ ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်မကောင်း မဖြစ်စေချင်ပါ။ ဘယ်အရာမဆို တရားနှင့်ဖြေပါ။ အမေလည်း တရားနှင့် ဖြေနေရတာပဲ။

မသုဓမ္မစာရီ တရားရိပ်မှာ ပျော်အောင်နေပါ။ လောကဓံ အကြောင်းကို လည်း သိသင့်သ၍ သိပြီးပြီပဲ။ သည်တစ်ခါ ရာသက်ပန် ပျောက်ပိုက်နိုင်ပါ စေလို့ အမေ ဆုတောင်းပါတယ်။ အမေ့အတွက် မပူနှင့်။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုသာ ဂရုစိုက်ပြီး တရားဓမ္မ လေ့ကျက်ပါလေ။

ဆရာကြီးဘုရား တို့ကိုလည်း မေတ္တာပို့သကြောင်း ပြောကြားလိုက်ပါ။

အမေ

မေ့မိ

လရောင်အောက်မှာ ကြာပွင့် ကြာစွယ်တို့ဖြင့် လှလှပပ သာသာယာယာ ဖြစ်နေသော ရေကန်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုမှလွန်သော် အေးချမ်း ဆိတ်ငြိမ်သည့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း။ ညဉ့်ဦးယံမို့ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်စပြုပြီ။

အဖိတ်နေ့မို့ ဆွမ်းဆန်ခံ ထွက်ခဲ့ကြသော သီလရှင်များအားလုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျစွာ အိပ်ရာထက်မှာ လဲလျောင်းနေကြပြီ။ မနေ့က တောဖိတ်။ သည်နေ့ မြို့ဖိတ်။ နှစ်ရက် ဆက်တိုက်ထွက်ခဲ့ ရသည်မို့ သည် နေ့တော့ ဘုရားဝတ်တက်ဖို့ပင် မတက်နိုင်ကြတော့။ အဖိတ်နေ့တိုင်းမှာ ညနေခြောက်နာရီ ဘုရားဝတ်တက်သံသည် တိတ်ဆိတ်နေတတ်မြဲပင်။ ဒေါ်ကြီးဘုရားကတော့ ခုတင်ထက်မှာ ပုတီးစိပ်နေသည်။ စာကြိုးစားသည့် မရူပကတော့ သူ့နေရာမှာ သံသေတ္တာငယ်ကို မှီကာ စာကြည့်နေ၏။ ခါ တိုင်းညလိုတော့ အသံစာစာနှင့် မအော်နိုင်တော့ပေ။

"မသုဓမ္မစာရီ"

နားပါး၍ အရိပ်အကဲကို လျင်စွာသိတတ်သော ဒေါ်ကြီးဘုရားက အသံပြု သည်။ ချက်ချင်းပင် ပြတင်းဝမှ ခွာလိုက်ရ၏။ သည်လို လေသာပြတင်းဝ မှာ ကြာမြင့်စွာ ရပ်နေခြင်းကို မည်သည့်ဆရာကြီးကမျှ ခွင့်မပြုပေ။ ကျပ်တည်းစွာ တားမြစ်သည်။

"ဘုရား"

ပြန်၍ အသံပြုလိုက်ရ၏။ စိတ်လက် မကြည်လင်ခြင်းသည် အငွေ့မျှပင် ပါသွားသည်ဖြစ်စေ ဒေါ်ကြီးဘုရားကတော့ သိသည်ပင်။

"ဘာတွေများ တွေးတောနေတုံး"

အေးဆေး၍ အဖျားသပ်က အနည်းငယ် မြင့်မြဲဖြစ်သော လေသံဖြင့် ဒေါ်ကြီးဘုရားက မေးပြန်သည်။ မိမိစိတ်တွင်းကို ထိုးနှိုက်ကြည့်လိုက်သလို ရင်ထဲမှာ အနေခက်သွားသည်။ ဒေါ်ကြီးဘုရား၏ ခုတင်ခြေရင်းကို လျှောက်လာကာ ထိုင်ချလိုက်၏။ အလိုလို လက်အုပ်ချီမိပြီး ဖြစ်သွားသည်။

"ကြီးရွှေမှုတစ်ယောက် ဆုံးသွားပြီတဲ့ ဘုရား"

စာအားလုံးကို ဆရာကြီး ဘုရားတို့မှတစ်ဆင့် လက်ခံယူရကြမိမို့ အရိပ်အမြွက်မျှတော့ သိပြီးဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒေါ်ကြီးဘုရားက အေးဆေးစွာ နားထောင်နေ၏။

"ရွှေမှုက ငွေမှုအထက်လား"

ဒေါ်ကြီးဘုရားက မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဇာတိမို့ အမေတို့ အကြီးတို့ကိုသိသည်။ သုဓမ္မစာရီ၏ ဘဝ တစ်စိတ် တစ်ဒေသကိုလည်း ကောင်းစွာသိသည်။ သည် နေရာမှာ လာရောက်ခိုလှုံခွင့် ရသည်ကပင် ဒေါ်ကြီးဘုရားတို့ ကျေးဇူးမ ကင်းပေ။

"တင်ပါ့ဘုရား၊ အမေ့အထက် ဘကြီးအောင်သူထက် အကြီး၊ အဲ ... အကြီးဆုံးပေါ့ဘုရား၊ တပည့်တော် ဒီကျောင်းကို ပထမဆုံး အခေါက်လာ တုန်းက ပါလာသေးတယ်လေ ဘုရား၊ အမေ့ထက် အရပ်မြင့်တယ်။ အသား လည်း ဖြူတယ်၊ ရောဂါလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရှိလှဘူး"

ငယ်မူငယ်သွေးဖြင့် ကောင်းစွာ မရင့်ကျက်သေးသော သုဓမ္မစာရီ၏ အကျင့်အတိုင်း လောကကို အပြစ်တင်သံဖြင့် ပြောမိသေးသည်။ ဒေါ်ကြီး

ဘုရားကတော့ လဲလျောင်းရင်းကပင် မသိမသာ ပြီး၏။ သုဓမ္မစာရီ၏ မတည်ငြိမ်သော မနောတွေကို အမြဲ စစ်ကြာမိသည်။

"ရွှေမှု အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

ဒေါ်ကြီးဘုရားက အသံအေးအေးဖြင့် မေးသည်။

"အမေတောင် ခြောက်ဆယ်ပြည့်လှ နီးနေပြီဆိုတော့ ခြောက်ဆယ့်ငါးလောက် ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

ဒေါ်ကြီးဘုရား၏ အမေးကို ဖြေရင်းကပင် သုဓမ္မစာရီ ရင်ထဲမှာ အမှန်တရားကို မြင်စပြုသည်။

"အေးလေ နေမယ်ဆိုရင်တော့ နေနိုင်သေးသပေါ့၊ ဒါပေသည့် သင်္ခါရကိုး"

"မှန်ပါ့ဘုရား"

"ငွေမှုကော နေထိုင်ကောင်းသတဲ့လား"

"မှန်ပါ၊ ကောင်းပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ အမေက သိပ်ခံနိုင်ရည်ရှိတာ၊ တော်ရုံ နေမကောင်းလည်း လယ်ထဲ အဆင်းမပျက်ဘူးဘုရား၊ အငယ်ကောင် စိန်သောင်းကို မွေးတုန်းက တစ်ရက်ပဲနားတယ် ဘုရား၊ နန္ဒင်းတွေ လိမ်းပြီး လယ်ထဲဆင်းတာပဲ၊ တပည့်တော်တော့ အမေ့ဖွဲ့ကို အံ့တယ်၊ တပည့်တော်တော့ ဒီလောက်လည်း မလုပ်နိုင်ဘူး၊ စိတ်ဆင်းရဲလည်း မခံနိုင်ဘူးဘုရား"

ဒေါ်ကြီးဘုရားက မသိမသာ ပြုံးပြန်သည်။

မသုဓမ္မစာရီ အဆင်းရဲမခံနိုင်တာ ဒေါ်ကြီးဘုရား အစင်းသိပင်။ ယခုလည်း တမ်းတတ ပြောနေပုံကို သူကိုယ်တိုင် သတိမထားမိသော်လည်း ဒေါ်ကြီးဘုရားက သတိထားမိသည်။ မသုဓမ္မစာရီ ရောဂါဟောင်းက ပြန်လည်နိုးကြားစ ပြုနေပြီ။

လောကီသားတိုင်း ဘဝကို ခင်တွယ်မြဲ ဖြစ်သည်ကို မြစ်တား၍ မရစ
ကောင်းပေ။ လောကုတ္တရာတရားကို အားထုတ်နေသော သူတော်စင်တွေ
ပင် ခန္ဓာကိုယ် ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် အာဟာရကို မှီဝဲရသည်။

"မသုဓမ္မစာရီ"

"ဘုရား"

"ဘယ်သူမဆို စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲတာ ဘယ်ခံချင် ပါ့မလဲကွယ်။ ဒါ
ပေသည့် လောကီဘုံမှာ ကျင်လည်သမျှတော့ ဆင်းရဲဒုက္ခနဲ့ မကင်းနိုင်ကြ
ဘူးပေါ့၊ ဒုက္ခက လွတ်အောင်ဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားပဲရှိ
တယ်"

"မှန်ပါ့ဘုရား"

မသုဓမ္မစာရီ အသံသည်လည်း အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသွားသည်။
သို့သော် ရွာကိုလွမ်းသည့်စိတ်၊ အမေ့ကို လွမ်းသည့်စိတ်က သူ့ရင်ထဲမှာ
ဘောင်ဘင်ခတ်ဆဲ။ ထိုစိတ်နှင့်အတူ ဒေါမနဿ တရားကလည်း ရင်ထဲမှာ
ရောယှက်လာသည်။

"ကဲ ကဲ မသုဓမ္မစာရီ စာကျက်နိုင်တဲ့အင်အား မရှိတော့ရင်လည်း အိပ်
ချည်တော့၊ ဒီနှစ်တော့ အောင်အောင်ဖြေနော်"

"တင်ပါ့ဘုရား"

မသုဓမ္မစာရီက ဒေါ်ကြီးဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။

"အေး အေး၊ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ နှုတ်ငုံဆောင်
နိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ဖြစ်ပါစေ"

"ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေဘုရား"

ဒေါသအခိုးအငွေ့ တွေဖြင့် သိန်းမြရင်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ဦးလေးကိုကြည့်သည့် အကြည့်တွေမှာလည်း ဒေါသအခိုးအငွေ့တွေဖြင့် လှုံတက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုလည်း တင်းတင်းကိုက်ထား လိုက်သေးသည်။ အသားကဖြူတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းသားတွေ နီရဲသည်ထက် နီရဲလာသည်။ ပါးပေါ်က အကြောစိမ်းစိမ်းတွေလည်း ထောင်ထ၍ နေသည်။

"ဦးလေး အဲသည်လို မတရားမပြောနဲ့၊ ကျုပ် ညကပြန်ရောက်တာ အမေလည်း သိတယ်၊ ဟိုဘက်က အရီးမြတို့လည်း သိတယ်၊ ကျုပ်အမေကို နိုင်စားလို့ရတိုင်း ကျုပ်ကိုနိုင်စားလို့ မရဘူးမှတ်ပါ"

"ကြည့်စမ်း ငွေမှုံ၊ နင့်သမီးက သိပ်လူပါး ဝနေပါလား၊ ငါကတစ်ခွန်း ပြောရုံရှိသေးတယ် သူက ကက်ကက်လန် ဖြစ်နေတာ ဘယ်သူ့အားကိုး ရှိလို့လဲ မပြောတတ်ဘူး"

"တော်ကြီး ကျုပ်ကို ဒီလိုမပြောနဲ့၊ တော်တို့သာ ဟင်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး"

အမေမျက်နှာသည် ပြိုတော့မည့်မိုးလို ညိုမည်းသွားလေသည်။ မာနဖြင့် အရောင်တောက်မြဲ ဖြစ်သော မျက်လုံးများသည်လည်း ဖျော့တော့သွားသည်။ သမီးဖြစ်သူကို တောင်းပန်သည့် မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်သည်။

"သိန်းမြ၊ ညည်းစကားပြောတာ မာကျော လှချည်လားအေ၊ ကိုယ့်ဦးလေးကို ဒီလိုပဲ မချေမငံ ပြောရသလား"

ချော့မော့ရာလည်း မကျ၊ ကြိမ်းမောင်းသံလည်း မရောက်သော
လေယူလေသိမ်းဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သော်လည်း သိန်းမြရင်မှာ မပြေငြိမ်း
နိုင်။

"ကျုပ်ကို နေရာတကာ အပြစ်ရှာနေတာတော့ မခံနိုင်ဘူး"

အမေ့ကို ကြောက်သော်လည်း ရင်ထဲက မကျေနပ်စိတ်ကိုတော့ ဖိနှိမ်၍ မ
ရသေးပေ။ ဦးလေးကိုလည်း အလိုလိုနေရင်း သေစေချင်စိတ်တွေ တဖွား
ဖွား ပေါ်လာသည်။ ဒင်းကြောင့်။ ဒင်းကြောင့် ငါ့မှာ လူပြောသူပြော ခံရ
တာ။ မိညိုတို့ကတောင် မထိတထိ ပြောတာကြည့်ပါလား။ ညည်းဦးလေး
က ဦးလေးအရင်းမှ ဟုတ်ကဲ့လားတဲ့။ ညည်းအမေက ဘာကြောင့်များ ဒီလူ
နဲ့ မခွဲနိုင်တာလဲတဲ့။ သမီးလေး တစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာစားနိုင်
လျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင် ထားတာလဲတဲ့။

"သူ့ ကျေးဇူးတွေရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့" ဟု ပြန်ပြောတော့ "မသိရင်ခက်မယ်၊
ညည်းဦးလေး ဒုက္ခိတကြီးကို မခွဲနိုင်လို့ ဖြစ်မှာပါအေ"တဲ့။ ကဲဘယ်လောက်
ရှက်စရာ ကောင်းသလဲ။

"ငွေမို့ နင့်သမီးကို ဝေးဝေးခေါ်သွားစမ်း၊ ငါ လုပ်မိလိမ့်မယ်"

ဦးလေးကလည်း သိန်းမြကို မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းများဖြင့် ကြည့်ကာအော်
သည်။ သိန်းမြကလည်း အံ့ကြိတ်ထားသည်ကို ဖြေချခြင်း မပြုနိုင်သေးပေ။
အမေက သိန်းမြလက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်သည်။

"လာစမ်း သိန်းမြ၊ ညည်း တောရမ်းမယ်ဘွဲ့တွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငါ
ပြောတာ နားထောင်"

အမေက လက်မောင်းကို ထပ်ဖိကာ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ အမေ့နောက်သို့
လိုက်သွားသော်လည်း သိန်းမြခြေထောက်များက နောက်မှာခပ်လေးလေး

ကျန်ရစ်သည်။ ဦးလေး၏ တက်ခေါက်သံ ပြင်းပြင်းကို ကြားရပြန်တော့ ရင်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ မခံချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာပြန်သည်။ လက်မောင်းပေါ်မှ အမေ့လက်ကို ပုတ်ချလိုက်မိသည်။ အမေကလည်း သိမ်းဆည်းထားသော သူ့ဒေါသကို ထုတ်ပြချင်လာသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ သိန်းမြကို အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲပစ်လိုက်ကာ အသံတုန်တုန်ဖြင့် အမေ အော်လေသည်။

"သိန်းမြ၊ ညည်း ငါ့ကို သိပ်ဒုက္ခပေးတယ်၊ ငါဟာ ညည်းအတွက် အသက်ရှင် နေရတယ်ဆိုတာ ညည်းသိရဲ့လားဟင်"

သိန်းမြသည် အိပ်ရာထက်မှာ မှောက်လျားထိုးကား အားပါးတရ ငိုပစ်လိုက်လေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ အမြဲတမ်း ကျုပ်အတွက် ကျုပ်အတွက်နဲ့ ကျုပ်ကို အကြောင်းပြပြီး ဟင့် ဟင့်"

"သိန်းမြ"

အမေ့အသံသည် ရင်ကိုဖွင့်၍ ဟစ်လိုက်ဘိ သကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် သိန်းမြ ရှိုက်သံပင် လန့်ဖျပ်ပြီး တန့်သွားသည်။

"ညည်း တစ်နေ့ကျတော့မှ လောကအကြောင်း သိမယ်"

"ငွေမှုရယ် နင့်မလည်း ဒီသမီးတစ်ယောက်အတွက် သောကများလှတယ်။ ဆိုစမ်း၊ ခု ဘာဖြစ်လာ ပြန်ပြီလဲ"

ကြီးရွှေမှုသည် ကွမ်းအစ်ကိုဆွဲကာ အပေါ်အစ်ကို လှစ်ရင်းမေးလေသည်။ ပထမ တစ်ယာက ပါးစပ်ထဲမှာ မကုန်သေးသဖြင့် ထွေးခံကိုဆွဲကာ ပျစ်ခနဲ တစ်ချက် ထွေးလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ကွမ်းရွက်တစ်ရွက်ယူကာ အရိုးကို

လက်သည်းဖြင့် ဆိတ်သည်။ မငွေမှုသည် သူ့အစ်မကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။ သူ့အစ်မကတော့ သူ့လိုမဟုတ်။ သောကလည်း အေးသည်။ အေးအောင်လည်း နေတတ်သည်။ သူ့ဘဝမှာ ကွမ်းနှင့်ထုံး၊ ကွမ်းသီးရှိလျှင် ပြည့်စုံနေဘိ သကဲ့သို့ပင်။

"သိန်းမြ သိပ်မိုက်ရိုင်းတယ် အစ်မရယ်၊ သူ့ဦးလေးကို နင်ပဲဆ ပြန်ပြန်ပြောနေတယ်၊ ဟိုက သူ့ကို စေတနာနဲ့ ပြောဆိုဆုံးမတာကိုလည်း တစ်စက်ကလေးမှ မခံဘူး"

"အဲဒါကတော့ ညည်းငယ်ငယ်က အတိုင်းပေါ့ အေ"

မငွေမှု မျက်လွှာချသွားသည်။ သူ့ဘဝမှာ ဘာကိုပဲဖြစ်စေ နောက်ကြောင်းပြန်ဖော်သည်နှင့် အမည်းစက်ကြီးက ထင်းခနဲ ပေါ်လာသည်။ သူ့သမီးသိန်းမြသည် ထိုအမည်းစက်ကြီးကို မကြာခဏ အရောင်တင်ပေး နေလေသည်။

"ငါက မလိမ္မာလို့ ဖြစ်ရပေတဲ့ သူ့လို ဆင်ကန်းတောတိုး မပြောတတ်ပါဘူး အစ်မရဲ့၊ သူကတော့ သူထင်တာကို အမှန်ချည်း အောက်မေ့နေတာ"

မရွှေမှုက ကွမ်းရွက်ထဲမှာ ကွမ်းသီးစိတ်နှင့် ထုံးတို့ကို ထုပ်ပြီး ပါးစပ်ထဲ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

"ဟင်း ဒါတော့ ဇနီးကလည်း ရှိသကဲ့သို့အေ၊ ညည်းလည်း ဒီအတိုင်း မဟုတ်လား"

မငွေမှုက သက်ပြင်းကို ချသည်။

"ခက်တယ်အစ်မ၊ ခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ခုသူက ကိုသောင်းဖေကို အပြစ်ချည်း မြင်နေတာ၊ ဟိုကလည်း စေတနာထားတဲ့ လူဆိုတော့ မခံချင်ဘူးပေါ့"

"ညည်းသမီး ငါ့ဆီ ပို့ထားပါလားအေ"

"အမယ်လေး၊ အဲဒီလိုတော့လည်း နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလိုပြောမိတာနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ကိုသောင်းဖေကို ပေးစားမှာ မုချ၊ ခုတောင် အလျဉ်းသင့်တိုင်း ဒါချည်း ပြောပြောနေတာ"

မရွှေမုံသည် ထွေးခံကိုဆွဲ၍ တံတွေး ထွေးပြန်သည်။ ပြီးတော့ ညီမဖြစ်သူကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်သည်။

"ခက်တယ် ငွေမုံ၊ ညည်းကိစ္စ ငါလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး၊ သောင်းဖေကလည်း ဒုက္ခိတဆိုတော့ သူက မရှိသေဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘေးတီးတာလည်းရှိမယ်၊ ပြီးတော့ ညည်းတို့ကလည်း ပြောစရာတော့ ရှိနေသမှုတ်လား"

မငွေမုံ မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

"ကျုပ်တို့က ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူးတော်၊ မောင်နှမလို ဆက်ဆံတာပါ၊ သူ့ကျေးဇူး ကျုပ်မှာ အများကြီးရယ်၊ အစ်မတို့ မသိတာတွေတောင် ရှိသေးတယ်၊ ခု သူကောင်းကောင်း မရှာနိုင်မှကျုပ်က ပစ်ထားလို့ တော်ပါ့မလား"

"အေးလေ၊ ဒါကတော့ ညည်းအနေကိုး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်တာတော့ တစ်မျိုးပေါ့"

မငွေမုံ အံ့ကိုကြိတ်ထားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းတော့ မတွေးချင်တော့၊ သူ့ဘဝမှာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ဇွတ်နှစ်လိုက်ရ တာတွေလည်း များပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ပိုပြီး အကျဉ်းအကျပ် ရောက်ခဲ့ရသည် ချည်းပင်။

မရွှေမုံကလည်း သူ့ညီမ၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို အစင်းသိပင်။ သည်ညီမ

တစ်ယောက်ကို ချစ်လည်း ချစ်သည်။ သနားလည်း သနားသည်။ သို့သော် သည်ညီမက ဒုက္ခကြီးလှသည်။ လောကဓံတရားက သူတစ်ယောက်တည်း ကိုမှ ကွက်ပြီး နှိပ်စက်နေသလား ထင်ရသည်။

"ညည်းသမီး ခု အသက် ဘယ်နှနှစ် ရှိပြီလဲ"

"လာမယ့် တန်ဆောင်မုန်းဆို ဆယ့်နှစ်နှစ်ပဲ"

"ငယ်တော့ မငယ်တော့ဘူးနော်၊ ဒီအရွယ်ဟာ သူများသွေးထိုးပေးလို့ ကောင်းတဲ့အရွယ်ပဲ၊ ဒါထက် အပျိုကော ဖြစ်ပလား"

"မဖြစ်သေးဘူး"

မငွေမှုမုက်နာ မှိုင်းနေသည်။ သည်သမီးအတွက် သူရင်မှာ နေဆယ်စင်း မက ပူပြင်းရသည်ကို သူအသိဆုံးပင်။ သမီးလေး တစ်ယောက်တည်းမို့ အရာရာကို တွက်ဆကာ လှုပ်ရှားနေရသည်။ တိမ်းလွယ် ညွတ်လွယ်အရွယ် မှာ ဒုက္ခရောက်သွားမှာ၊ တိမ်းစောင်းသွားမှာ စိုးလှသည်။ သည်အဖြစ်တွေ ကို သိန်းမြမသိ။ သူ သိသည်က အပေါ်ယံ ကလေးတင်။

"သူ လေးတန်းတော့ အောင်ပြီးပြီနော်"

"ဘယ်အောင်လို့လဲ၊ မူလတန်းကျောင်းမှာ အောင်အောင်နေလိုက်ပါ သမီး ရယ်ဆိုတာ စိတ်မပါဘူးလေ၊ သူ့ဦးလေး လုပ်စာနဲ့ ကျောင်းမနေချင်ဘူးတဲ့၊ သူများတွေက လှောင်သတဲ့၊ ဘဘုန်းကျောင်းမှာ နေပါဆိုတော့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမြို့ ရှက်သတဲ့လေ၊ ကျုပ်တို့တုန်းက ဘဘုန်းဆီကပဲ ဆယ် စောင်တွဲ ကုန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ မြန်မာစာတော့ ကောင်းကောင်း ကျွမ်း သပေါ့တော်"

မငွေမှုက တက်ကြွစွာ ပြောနေ၏။ ငယ်စဉ်က ယောက်ျားလေးတွေနှင့် တန်းတူ တက်ကြွစွာ လှုပ်ရှားသွားလာ နေခဲ့တတ်သော ငွေမှု၏အသွင်ကို မ

ရွှေမုံ မြင်ယောင်လာသည်။ သူတို့ မောင်နှမ တစ်တွေထဲတွင် ငွေမုံသည် ထူးထူးခြားခြား ကျားကျားလျားလျား အားကိုးရသူ ဖြစ်၏။ အစ်မ ရွှေမုံ ထက်သော် လည်းကောင်း၊ အစ်ကို အောင်သူထက် သော်လည်းကောင်း အရာရာ ထက်မြက်သူမို့ အမေကလည်း အားကိုးသည်။ အဖေကလည်း ချစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ပြောရဆိုရခက်ပြီး သူထင်ရာ လုပ် တတ်သဖြင့် သားသမီး အားလုံးထဲတွင် ငွေမုံသည် အရိုက်ခံရဆုံးလည်း ဖြစ်နေလေသည်။

မောင်နှမသုံးယောက် အရွယ်မရောက်ခင်မှာ အဖေနှင့်အမေ ဆုံးပါးသွား ခြင်းသည် သူတို့အားလုံးကို တွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ သည်တုန်းက ငွေမုံ သည် ယခုသိန်းမြလိုအရွယ် ကြပ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျောနှင့် ပြောရ ခက်၊ ဆိုရခက် ဖြစ်ခဲ့၏။ စစ်ဘေး စစ်ဒဏ်ကြောင့် လူကြီးတွေကလည်း ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေစဉ် ကလေးသုံးယောက် ပြဿနာသည် ဆွေမျိုးများ ကြားတွင် အတော်လေး ကသိကအောင့် ဖြစ်စေခဲ့သည်။

"ရွှေမုံက ကြီးဒေါ်နဲ့ ရွာမှာနေ၊ အောင်သူက ဘထွေးလေးနဲ့ လိုက်သွား၊ ငွေမုံက ငါနဲ့လိုက်ခဲ့"

ဆွေမျိုးများထဲတွင် သွက်လက်ချက်ချာ၍ အရာရာလည်းပါတတ်၊ စီမံ ခန့်ခွဲတတ်သော အမေ့ညီမ ဒေါ်လေးခက ခွဲတမ်းချသည်။ သည် ကတည်းက ငွေမုံတစ်ယောက် ပြဿနာ တက်တော့မည်ကို လူမှန်းသိတတ် စ မရွှေမုံက သိသည်။

"အမယ်တော်၊ ဒေါ်လေးနဲ့ တော့ လိုက်မနေချင်ပါဘူး၊ ကျုပ်အစ်မ ရွှေမုံနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး"

မရွှေမုံကတော့ သူတို့ဘဝမှာ သောင်ပြင်လွှတ်သည့် ခွေးတွေလို ဖြစ်ပြီဆို တာ နားလည်ပြီးသားမို့ လူကြီးတွေကို တစ်ခွန်းမျှ ပြန်ပြောဖို့ မကြိုးစား

တော့ပေ။ ပြောရန်လည်း အင်အားမရှိပေ။ သည်အချိန်မှာ နေစရာလေး တစ်နေရာရဖို့နှင့် စားစရာလေး နပ်မှန်ဖို့၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အသက်ရှင် နေနိုင်ရေးသာ အရေးကြီးသည်ကို သဘောပေါက်ပြီးသားပင်။

"အမယ် သိပ်ချေးများမနေနဲ့ အမိ၊ ဒီလောက် ဗရတ်ဗရက် ဖြစ်နေတဲ့ ကာလမှာ ညည်းတို့ကို သနားလို့ ခေါ်ကြရတာ၊ ဘယ်သူမှလည်း တစ် ယောက်က နှစ်ယောက် တာဝန်မယူနိုင်ဘူး၊ လူတွေကို နေ့သေမလား ည သေမလား ထိတ်နေရတဲ့အထဲ အမေနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး လုပ် မနေနဲ့"

သည်လိုဖြင့် ငွေမှုသည် ဒေါ်လေးခနောက် မျက်ရည်စစ၊ နှုတ်ခမ်းစူစူဖြင့် ပါသွားလေသည်။ အမျိုးတွေကတော့ ငွေမှုကို ဒေါ်လေးခ တစ်ယောက်သာ ထိန်းသိမ်းပဲ့ပြင် နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

သည်ကတည်းက မောင်နှမတစ်တွေ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ရန်းခဲ့ကြ ရ တော့သည်ပဲ။ လောက၏ အထုအထောင်း အရိုက်အပုတ်ကြားမှာ မြုပ် တစ်ခါ ပေါ်တစ်လှည့်မို့ တစ်ခါတစ်ရံ အခွင့်ကြုံမှ ပြန်တွေ့ရတတ်ကြသည်။ မရွှေမှုက ရိုးစင်းပြီး ဘဝကို ကျရာမှာ ပျော်တတ်သူမို့ သူ့အတွက် ကြီး ကြီးကျယ်ကျယ် ဘဝပြဿနာလည်း မကြုံလိုက်ရ။ ရုန်းကန်တတ်သော ငွေ မှုကျကာမှ လောကကလည်း အငြိုးကြီးသည်။ ငွေမှုဘဝသည် တစ်ခါပြန် တွေ့လျှင် တစ်မျိုးဖြစ်နေ တတ်လေသည်။

ယခုတစ်ခါ ရွာမှာ ပြန်ဆုံကြပြန်တော့ ငွေမှုမှာ သမီးတစ်ယောက်နှင့် အတွေ့အကြုံလည်း စုံခဲ့ပြီ။ ရိုင်းရိုင်းပြောရလျှင် သုံးကျောင်းပြောင်းသော ရှင်၊ သုံးလင်ပြောင်းသော မိန်းမဆိုသလို သူတကာ ပြောစရာလည်း ဖြစ်နေ ခဲ့ပြီ။ သည့်အပြင် မသိမမြင် နိုင်တာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သေးသလဲလည်း မသိ။ သိလည်း မသိချင်၊ မေးလည်း မမေးချင်တော့။

ယခုတစ်ဖန် ငွေမှုသည် ပြဿနာကို ဆောင်ယူခဲ့ပြန်သည်။ သူနှင့်တူ၍ သူ့လိုပင် ဘဝကို ရေဆန်လှော်ချင်သော သမီးတစ်ယောက်အတွက် သူ့မှာ သောကပွားနေ ရလေပြီ။

"နင့်သမီးက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေရတာ ရှက်တယ်ဆိုရင် သီလရှင် ကျောင်း ပို့ပါလားတဲ့"

မရွှေမှုက သံယောင်လိုက်၍ ပြောလိုက်ခြင်းကို ငွေမှုက အတည်မှတ်ယူသည်။

"ဟုတ်ပါ့တော်၊ ကျုပ်သာဆို သီလရှင် ဝတ်ပစ်တယ်၊ လူ့ဘဝဒုက္ခတွေ ငြီးငွေ့လှပြီ"

မရွှေမှုက အကြောင်းသိပီပီ ပြုံးသည်။ ငွေမှုသည် ဘဝကို လွယ်လွယ်နှင့် အရှုံးပေးတတ်သည့် လူစား မဟုတ်ဆိုတာ မရွှေမှု အသိဆုံး။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အလုပ်ကိုမှ ရွေးလုပ်တတ်သော ငွေမှုသည် ယခု အသက်လေးဆယ် အရွယ်မှာလည်း ယောက်ျားများနှင့် တန်းတူ စပါးတစ်အိတ်လောက် ကိုတော့ စွေခနဲ ထမ်းနိုင်ဆဲ။ မခံချင်စိတ်နှင့် မာနရောင် တဖိတ်ဖိတ်လက်သော မျက်လုံးများသည် သူတကာကိုလည်း နည်းနည်းလေးမျှ အတင်စီး မခံတတ်ပေ။ သည်ခန္ဓာကိုယ် သည်စိတ်နှင့်မိန်းမတစ်ယောက်က နူးညံ့ညင်သာ၍ တရားဓမ္မမှာ မွေ့လျော်တတ်သော သီလရှင်အဝတ်နှင့် မည်သို့လျှင် အပ်စပ်နိုင်ပါ မည်နည်း။

"အပြောမကြီး စမ်းပါနဲ့ ငွေမှုရယ်၊ နင်လား နေနိုင်မှာ"

မရွှေမှုက ကွမ်းတံတွေးကို ပျစ်ခနဲနေအောင် ထွေးရင်း ပြောလိုက်သော်လည်း တကယ်ပင် တည်ငြိမ်နေသော မငွေမှု မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားသည်။

"တလောက မဇသတစ်ယောက် ရွာကိုပြန်လာတာ တွေ့လိုက်ရသေးတယ်၊ သူ ဆယ့်ကိုးနှစ် သမီးကတည်းက သီလရှင် ဝတ်သွားတာနော်၊ သူ ကြည့်ရတာ အေးချမ်းလိုက်တာ၊ အားကျမိတယ် တကယ်"

မငွေမုံက တမ်းတမ်းတတ ပြောနေပြန်သည်။ ငွေမုံတစ်ယောက် ဘဝရဲ့ အထုအထောင်းတွေ ခံရဖန်များလို့ တကယ်ပင် လွတ်မြောက်ရာကို ရှာချင် ပြီလားဟု တွေးကာ မရွှေမုံက ညီမဖြစ်သူကို ကရုဏာ သက်မိလေသည်။

"အေးဟဲ့ သူတို့ကျောင်းတိုက်ကြီးလည်း တစ်ခါရောက်ဖူးပါတယ်။ သီလရှင်လေးတွေမှ ငယ်ငယ်လေးတွေ၊ စာအံနေလိုက်ကြတာ အားကျစရာ ဟယ်၊ သိန်းမြလည်း ကလေးကလွင့် ဖြစ်နေမယ့် အတူတူ အဲဒီလိုနေရာမျိုး ရောက်သွားရင် ကျမ်းတတ်ပေတတ်နဲ့ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ သူ့ဘဝ အတွက် စိတ်အေးရမှာပဲ"

မရွှေမုံစိတ်ထဲမှာ လက်ခနဲ အလင်းရောင် တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသလို အားတက်သရော ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မငွေမုံကတော့ သူ့သမီး အကြောင်း သူသာသိသည်မို့ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းသည်။

"မရပါဘူး အစ်မရယ်၊ ဒီကောင်မလေး ခေါင်းထဲမှာ ကျုပ်ကိုအကောင်း တစ်ကွက်မြင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီကတည်းကိုက သူ့မှာ ကံကြီးထိုက်နေပြီ သိလား"

"ကလေးကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့အေ၊ ငါ့ဆီ တစ်ခေါက်လောက် လွှတ်လိုက် စမ်းပါဦး၊ ငါပြောရင် သူနည်းနည်းတော့ နားထောင်ပါတယ်"

မရွှေမုံကလည်း အာမခံ မရဲတရဲနှင့် ပြောသည်။

"ကျုပ်တော့ စိတ်ညစ်တာပဲ သိတယ်တော်၊ ကိုသောင်းဖေကိုလည်း အားနာလှပြီ"

"အင်း၊ နင့်မလည်း ဘယ်တော့မဆို ဘေးကျပ် နံကျပ်ချည်းပဲကို"

မငွေမှုသည် အနားတွင်ချထားသော မျက်နှာသုတ် တဘက်ကို ခေါင်းပေါ် ပစ်တင်လိုက်ကာ နေရာမှထသည်။

"ဟဲ့ သွားတော့မလို့လား"

မပြောမဆိုနှင့်ပင် မငွေမှုက အိမ်တံစက်မြိတ်အောက် ရောက်နေလေပြီ။

"သွားမှ သွားမှ၊ တော်ကြာ အဲဒီကောင်မ စပါးသယ်ရာက ပြန်လာရင် အိမ်မှာ ရန်လုပ်နေဦးမယ်"

မရွှေမှုသည် စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နှင့် ထွက်သွားသော ညီမဖြစ်သူကို ငေးမောကြည့်နေရင်း လက်က ကွမ်းအစ်ဆီသို့ လှမ်းလိုက်မိလေသည်။

ဒေါ်လေးခနှင့်အတူ ဇလွန်မှာ လိုက်နေရသည့် ကာလပတ်လုံး ငွေမှုသည် သူမသိ နားမလည်သေးသော လောကကြီးကိုပင် စတင်အရွံ့တိုက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ ငွေမှုကို တစ်ရွာလုံး မသိသူမရှိ။ တစ်နေကုန် မြစ်ရေထဲမှာ ဆော့ နေလားနေရဲ့၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တန်းတူ သစ်ပင်တက်ရာ ငါးဖမ်းရာ မှာလည်း ငွေမှုပါသည်။ လုံးလားထွေးလားနှင့် ရန်ဖြစ်သံကြား၍ သွား ကြည့်လျှင်လည်း ငွေမှုက အသံစာစာနှင့် ရှေ့ဆုံးက။ ရွာကလူတွေ ရွံ့ကြောက်ရသော ဒေါ်လေးခသည်ပင် ငွေမှုကို အရှုံးပေးရသည်။

"မိငွေမှုရယ်၊ မိန်းကလေး ပီပီသသလေးများ တစ်ခါတစ်ရံ နေပါဦးတော့ လား၊ နင်ရောက်လာမှ ဟိုလူက လာတိုင် ဒီလူက လာတိုင်နဲ့၊ ငါ့မှာ တောင်းပန်ဖြေရှင်း နေရတယ်တဲ့"

"အိုတော်၊ ကျုပ်ဟာကျုပ်နေတာ သူတို့က လာ လာ စတာကိုး၊ သူများစ တာတော့ ခေါင်းငုံ့ မခံနိုင်ပေါင်၊ ဒေါ်လေးခကျုပ်ကြောင့် စိတ်ညစ်ရင်အစ်မ ရွှေမှုဆီ သွားနေမယ်တော်"

တကယ်တော့ ဒေါ်လေးခက စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်မို့ ငွေမှုကို မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ဆိုဆုံးမနိုင်သည် မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်လေးခ ကိုယ်တိုင် က မုဆိုးမ။ သားသမီးမရှိ။ တစ်ယောက်တည်း ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသူ ဖြစ်သည်။ ငွေမှုသာ လိမ္မာမည်ဆိုလျှင်တော့ သူ့ ဖို့ချည်းပင်။ သို့သော် ငွေမှုက မာနလည်းကြီးသည်။ ဒေါ်လေးခထံတွင် မလွဲ မကင်းသာ၍ ထမင်းတစ်လုပ် စားနေရသော်လည်း ကျန်တာကို

ရကောင်းစေဟူ၍ အလိုက်တသိ ပြောဆိုနေထိုင်ခြင်း မရှိ။ နောက်ဆုံး ဒေါ်လေးခက ကျောင်းထားပေးတော့လည်း မနေ။ "ကျုပ် မြန်မာစာ ကောင်းကောင်း တတ်နေပြီ" ဟု ပြောကာ ခပ်တင်းတင်းနေသည်။ ဒေါ်လေးခ ငါးပိငါးခြောက် လုပ်ငန်းလေးနှင့် စီးပွားဖြစ်ထွန်းလာတော့ သူ့ အလုပ်ကို ချဲ့ထွင်ဖို့ ပြင်ဆင်လေသည်။ ထိုအခါ ငွေမှုဲက အားတက်သရော ထောက်ခံသည်။

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျုပ်လည်း တောကြိုအုံကြားမှာ မနေချင်ဘူး၊ အနည်းဆုံး ဟင်္သာတ မြို့ပေါ်လောက်ဆို ဒေါ်လေးကို ကျုပ်လည်းဈေး ကူရောင်းမယ်"

စိုစိုပြည်ပြည် တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် ဖျတ်လတ်သွက်လက် တူမ တစ်ယောက်က သူ့ကို ဝင်ကူမည်ဆိုတော့ ဒေါ်လေးလက်ခမောင်း ခတ်တော့သည်။ ဟင်္သာတကို ပြောင်းပြီး အခြေစိုက်ဖို့ ဆိုသည်ကလည်း ခက်လှသည်တော့ မဟုတ်။ ဒေါ်လေးခမှာ ငွေလည်း အတန်အသင့် စုဆောင်း ပြီးနေပြီ။ ဟင်္သာတမှာ ပွဲရုံတစ်ရုံ တည်နိုင်ဖို့ ချက်ချင်းပြင်ဆင်လေသည်။

သူတို့ တူဝရီး၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်။

မိန်းမသား နှစ်ယောက်၏ ဦးဆောင်မှုအောက်မှ လုပ်ငန်းသည် တွင်တွင် ကျယ်ကျယ်ပင် ရှိခဲ့၏။ ဒေါ်လေးခ၏ အစီအမံကောင်းမှုနှင့် ငွေမှုဲ၏ အလှနှင့် ချက်ချာမှုတို့ ပေါင်းစပ်ကာ လူတကာထက် ရောင်းပန်းဝယ်ပန်း ကောင်းခဲ့ကြလေသည်။

သည်အချိန်မှာ အစ်မရွှေမှုဲ တစ်ယောက်က ဆကာကြီးမှာပင် ကြီးဒေါ် ဒေါ်ဒေါ်သဆီမှာ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ နေခဲ့ရရှာသည်။ ဒေါ်ဒေါ်သကား သားသမီး ငါးယောက်နှင့် ချောင်လည်လှသည် မဟုတ်ပေ။ မရွှေမှုဲသည် လူကြီးများ အရိပ်အခြည်ကြည့်ကာ အလိုက်တသိ လုပ်ကိုင်ပေးတတ် သူဆိုတော့

ပို၍ပင်ပင်ပန်းလေသည်။ အနစ်နာခံတတ်သူပီပီ အစားအသောက်
အနေအထိုင်လည်း ဆင်းရဲရှာသည်။ ထိုအချိန်က ညီမငွေမှု တစ်ယောက်က
ဝတ်ကာစားကာဖြင့် ကောင်းစား၍ နေလေပြီ။

ဒေါ်လေးခ၏ ပွဲရုံသည် မျှော်မှန်းသည်ထက် ပို၍ တွင်ကျယ်ခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် ငွေမှုကိုလည်း ပို၍ အရေးပေးခဲ့၏။ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်
အစစအရာရာ ပြောင်းလဲခဲ့သော ငွေမှုသည် ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း ပို၍
တင့်တယ်ခဲ့သည်။ မငွေမှု၏ သတင်းသည်လည်း ဟင်္သာတမြို့၏ ကုန်သည်
ပွဲစားလောကတွင် ပျံ့နှံ့ခဲ့လေသည်။

"ကောင်မလေးက ရုပ်ကလေးလည်းချော၊ အရောင်းအဝယ်လည်း တော်
တယ်၊ သူနဲ့များဆိုရင်တော့ ကြီးပွားမှာ သေချာတယ်နော်"

ထိုအချိန်မှာ ငွေမှုအသက်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ လောက
အကြောင်းကို လေးလေးနက်နက် မတွေးတတ်သေးဘဲ ဘာမဆိုမိမိက ဖြစ်
စေချင်လျှင် ဖြစ်နိုင်သည်သာဟု ဘဝကို အသာစီးမှ မြင်တတ်နေဆဲ
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တော်ရုံ ယောက်ျားဆိုလျှင် ငွေမှုက အိပ်မက်ထဲ
ပင် ထည့်မက်ဖို့ စိတ်မကူးပေ။

ဒေါ်လေးခကတော့ တူမချောကို ပိုင်ဆိုင်ထားရပြီမို့ အရာရာကို
တွက်ကိန်းချ၍ နေလေသည်။

"မောင်အောင်မင်း တစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် မဆိုးဘူးကွဲ့၊
အပေါင်းအသင်းလည်း ဝင်ဆံ့တယ်၊ ငွေကြေးလည်း တောင့်တင်းပုံရတယ်၊
သူနဲ့ပေါင်းပြီး ရန်ကုန်ထိသာ တက်ရရင်တော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ"

ဒေါ်လေးခ၏ စကားရိပ်ထဲမှာ သူဖြစ်စေချင်သည့် ဆန္ဒတွေ ပါဝင်၍ နေ
လေသည်။ ကိုအောင်မင်းဆိုသည်မှာ ဒေါ်လေးခ၏ ဖောက်သည်တစ်ဦးပင်
ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်တွင် ပွဲရုံဖွင့်ထားပြီး ဟင်္သာတသို့ဆင်းကာ ငါးပိငါးခြောက်

များကို ကိုယ်တိုင်ဝယ်သည်။ ငွေစရွှင်၍ နှုတ်သွက်သူ ဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်လေးခ ကလည်း သဘောကျနေသည်။ ပြီးတော့ ကိုအောင်မင်း၏ အပြောအဆို အယူအယများကလည်း ငွေမှုရင်ကို လှုပ်ရှားစေခဲ့သည်။

"မငွေမှုမှာလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်လေး ပါလာတယ်၊ ကြိုက်ရဲ့လား၊ ကြည့်ပါဦး"

ရန်ကုန်မှ တစ်ခေါက်ဆင်းလာတိုင်း ငွေမှုအတွက် အမှတ်တရ ပစ္စည်း တစ်ခုခုတော့ ပါမြဲပင်။ ငွေမှုကလည်း ကိုအောင်မင်းရောက်လာမည့် ရက် များမှာ မသိမသာ စောင့်မျှော်ရင်း သူနှစ်သက်တတ်သော အစားအစာလေး များကို အသင့် ပြင်ထားတတ်သည်။

မငွေမှု၏ ဘဝလမ်းသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ ရည်မှန်းချက်တွေဖြင့် ရွန်းလက်၍ နေလေသည်။

"ကိုအောင်မင်း ဒီနေ့တော့ အိမ်မှာ ထမင်းစားနော်၊ ငါးသလောက် ပေါင်း ထားတယ်"

"စားရမှာပေါ့ မငွေမှုရယ်၊ မငွေမှု တစ်ယောက်လုံးက ကျွေးလို့မှမစားရင် ကျွန်တော် မိုက်မဲရာ ကျမှာပေါ့"

ထိုသို့သော အနှောင့်အသွား မလွတ်သည့် စကားလေးတွေဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မသိမသာ အကဲခတ်ခဲ့ ကြရသည်။ ကိုအောင်မင်း ကလည်း အရောင်းအဝယ် ကိစ္စမှာသာ လည်ဝယ်သော်လည်း မိန်းမနှင့် ပတ်သက်လျှင် ရိုးသားသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မငွေမှုအပေါ်တွင်လည်း တကယ်ပင် ရိုးရိုးသားသား လေးစား ချစ်ခင်နေမိလေသည်။ မငွေမှု ကတော့ ကိုအောင်မင်းထက် ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှား နေခဲ့မိ၏။ တစ်နေ့နေ့တွင် သူ့ကို ချစ်ရေးဆိုကာ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လေ သည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးခ ပြောသလိုပင် သူ့ဘဝရှေ့ရေး အတွက်လည်း

တွေ့ကာ စိတ်ကူးထဲမှာ အကောင်အထည် ဖော်နေမိသည်။ ကိုအောင်မင်း လို လူတစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းဖက်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာသာ အခြေချနိုင်ပြီ ဆိုလျှင် သူ့ဘဝအတွက် ဘာမျှ ပူစရာမလိုတော့ပြီ။ သို့သော် ကိုအောင်မင်း ထံမှ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ စကားလေးများမှတစ်ပါး တကယ်တမ်း ပွင့်လင်း သော တောင်းဆိုမှုများကို မကြားရ။ ထိုအခါ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့် နေသော ဒေါ်လေးခက တစ်နည်းတစ်ဖုံ စီစဉ်ရပြန်သည်။

"ဘယ်လိုလဲငွေမှုံ၊ ညည်းနဲ့ မောင်အောင်မင်းတို့က ဘယ်အခြေ ဆိုက်နေ ပြီလဲ"

အားမလို အားမရ ဖြစ်နေသော ဒေါ်လေးခက ပြောင်ဖွင့်မေးရ၏။

"ဘယ်အခြေမှ မဆိုက်ဘူး ဒေါ်လေးခရေ၊ ဒီအတိုင်းပဲ"

ငွေမှုံကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောသည်။

"သူက ညည်းကို စိတ်ဝင်စားနေတာ မဟုတ်လား"

"သိဘူးလေ၊ ကြိုက်နေတယ်တော့ ထင်တာပဲ"

ကိုအောင်မင်း တစ်ယောက်လည်း ငွေမှုံတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်၏ သိမ်းသွင်းမှုကို ကြာရှည် ခံနိုင်ရည်မရှိ။ များမကြာမီ ငွေမှုံတို့ ရပ်ရွာလူကြီး စုံရာရှေ့တွင် တောင်းရမ်း လက်ထပ်ရသည့် အခြေသို့ ဆိုက်လာလေသည်။

မည်သူတွေက မည်သို့ပင် ပြောပေစေ၊ ငွေမှုံကတော့ ကိုအောင်မင်းကို နှစ် နှစ်ကာကာ ချစ်သည်သာ။ ကိုအောင်မင်းကလည်း ငယ်ရွယ်ပျိုမြစ်သော ငွေ မှုံကို အသည်းခိုက်အောင် ချစ်သည်သာ။ ဤသည်ကို ငွေမှုံအသိဆုံး။

သို့သော် ကိုအောင်မင်းတစ်ယောက် မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် ချစ်ရေး ကြိုက်ရေးမှာ ဘာကြောင့် တွေဝေ နှောင့်နှေးလွန်းသည်ကို မကြာမီပင် ငွေ မှုံ သိရတော့၏။

လူ့ဘဝ၏ ထင်တိုင်းမပေါက်သည့် ဘဝကို ငွေမှုစတင် ရိပ်စားမိရလေ၏။

"လိုက်သာသွား ငွေမှု၊ ဒေါ်လေးကို နောက်ဆံမတင်းနဲ့၊ သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါ ဆိုစကားရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာမဆို ရဲရဲသာ ရင်ဆိုင်စမ်းပါ အေ၊ ဟိုမယ် ညည်းနည်းနည်း အခြေကျရင် ငါ လိုက်လာခဲ့မယ်၊ ကိုယ့်မ လည်း အခြေမဲ့ အနေမဲ့မှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်သူ့ ဂရုစိုက်ရမလဲအေ"

ဒေါ်လေးခပေးသော သတ္တိတွေနှင့် ငွေမှုတစ်ယောက် ယောက်ျားနောက် ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့ရလေတော့သည်။ စိတ်ထဲကတော့ မ ကောင်းလှ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွေးမွေးလာခဲ့သော ဒေါ်လေးခကို တကယ်တမ်းမှာ မခွဲနိုင်တာလည်း ပါသည်။ တူဝရီးနှစ်ယောက် ထူထောင် ခဲ့သော အလုပ်ကိုလည်း သံယောဇဉ်က မပြတ်။ ပြီးတော့ ရွာမှာကျန်ခဲ့သော အစ်မရွှေမှုတို့၊ အစ်ကိုအောင်သူတို့ကို သော်မှပြန်တွေ့ဖို့ မလွယ်တော့သည် ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပြန်သည်။ သူတို့မောင်နှမ တစ်တွေမှာ ငယ်စဉ်က ခိုကိုးရာမဲ့၍ တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်ကို ငွေမှုတွေးမိတိုင်း စိတ်ထဲက မကောင်းပေ။ ယခုတော့သူက အလျင်ဦးဆုံး အိမ်ထောင်ကျခဲ့ ရ ပြန်ပြီမို့ ပို၍ပင် ဝေးကွာသွားရသလို ခံစားရလေသည်။

ရွာက ထွက်လာပြီးနောက် လက်ထပ်ပြီးစမှာ ဆွေမျိုးများကို ကန်တော့ ရင်း ရွာကို ပြန်ရောက်သည်။ တစ်သွေးတမွေးနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော ငွေမှုကို အားလုံးကပင် အံ့သြဝမ်းသာစွာ ကြည့်ကြလေသည်။ ပြည့်စုံသော ကုန်သည်ပွဲစား တစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းဖက်ရသည့် အတွက်လည်း ငွေမှုကို အားကျကြသည်။ ငွေမှုကတော့ ဘဝ၏ အစမှာ ထင်သလောက် ချောမွေ့ ခြင်း မရှိသည်ကို သိရကာစမို့ ဟန်ဆောင်ပြီး နေရသော်လည်း စိတ်ထဲက မရွှင်ပျပေ။

အစ်မရွှေမှုက သူကိုယ်တိုင် ဒေါ်ဒေါ်သတို့အိမ်မှာ ချုံတဲ့စွာ မှီခိုနေရဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ညီမလေး ကောင်းစားတာမြင်ရတော့ ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်နေရှာသည်။

"ငွေမှုရယ်၊ ညည်းဘဝကတော့ အားကျစရာပါအေ၊ ကိုယ့်လင်ကိုယ့်သားလည်း ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံနော်၊ ငယ်ငယ်ကလို မဆိုးနဲ့၊ ကိုယ်ကုသိုလ်လေးရှိလို့ လင်ကောင်း သားကောင်းရတာ"

မရွှေမှုက အရာရာကို လောကဓံတရားနှင့် နှိုင်းဆကာ ကြည့်တတ်သည်မို့ ညီမဖြစ်သူကို လေအေးကလေးဖြင့် ဆုံးမရှာသည်။ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာ သိသော မငွေမှုက အစ်မဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ လည်စပြုသည်။ ရွာမှ ထွက်သွားကတည်းက တစ်ခေါက်တလေမှ ပြန်လာဖော် မရသော ညီမ၏ ဝမ်းနည်းမှုကိုကြည့်ကာ မရွှေမှုက အံ့သြနေသည်။

"ဘာလဲအေ၊ ညည်းက လင်ယူပြီး ခုမှ ဝမ်းနည်းနေလား၊ ယူတုန်းက ကျတော့လည်း ညည်းတို့တူဝရီး ကျိတ်ပြီး စီစဉ်လိုက်ကြတာ၊ ဒေါ်ဒေါ်သကတောင် သူတို့ကို ဆင်းရဲလို့ အသိအမှတ် မပြုရကောင်းလားဆိုပြီး စိတ်ခုနေလေရဲ့"

မငွေမှုက ရိုးသား၍ ဖြူစင်သော အစ်မဖြစ်သူကို ငေး၍ကြည့်သည်။

"ညည်းတို့က အပေါ်ယံလေးတင် သိတာကိုးအေရဲ့၊ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ညည်းမသိပါဘူး အစ်မ ရွှေမှုရယ်"

ငွေမှု ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်ပေါက် ပေါက်ခနဲ ကျလာလေတော့ မရွှေမှု ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ရလေပြီ။

"အနို့၊ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲအေ၊ ညည်းတို့ချင်းလည်း ကြိုက်လို့မို့ ဒေါ်လေးခက စီစဉ်ပေးရတာဆို"

ငွေမှုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ချင်းကတော့ ကြိုက်ကြတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ မိဘတွေက သဘောမတူဘူးတဲ့"

မရွှေမှု ငိုငိုသွားသည်။ ကိုယ့်ညီမမို့ အထင်ကြီးသည် မဟုတ်။ သည်လို ရုပ်ရည်သနားကမားနှင့် သွက်လက်ချက်ချာသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သူတို့ဆီမှာ လိုချင်သူတွေ ပေါ်ပါဘိ။ ချွေးမတော်ချင် သူတွေကလည်း တစ်ပုံတစ်ပင်။ ကိုအောင်မင်း၏ မိဘများက ဘာကြောင့် သဘောမတူရပါသလဲ။

"သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ သဘောမတူတာတဲ့လဲ"

"သူ့ အစ်မကြီးက သဘောမတူတာတဲ့၊ ကျုပ်ကို ပညာမတတ်လို့တဲ့တော်၊ တောသူမို့ ဆိုတာလည်းပါရဲ့၊ ရန်ကုန်မှာ သူတို့သဘောတူ ပေးစားမလို့ လုပ်နေတဲ့ ပွဲစားကြီး သမီးဆိုတာ ပညာလည်းတတ်၊ ရုပ်လည်းချောတယ်တဲ့။ အဲဒါ ကိုအောင်မင်းက ကျုပ်ကို ဇွတ်ယူတာပဲ၊ ဒေါ်လေးခက အတင်းစီစဉ်တာလည်းပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ကောင်းစားစေချင်လို့ပေါ့တော်၊ ဒါပေသည့် ခုတော့ ကျုပ်စိတ်ညစ်တယ် အစ်မ၊ သူ့နောက် လိုက်သွားရမှာ ကျုပ်မပျော်ဘူး၊ ရန်ကုန်ဆိုတာ ကိုယ်ရောက်ဖူးတဲ့ အရပ်လည်း မဟုတ်ဘူး"

မရွှေမှု သက်ပြင်းချရပြီ။

"ခုမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲအေ၊ ယောက်ျားလေးဘက်က သဘောမတူမှန်း သိလျက်နဲ့ ဒေါ်လေးခကလည်း ဘာကြောင့် အတင်းစီစဉ် ရပါလိမ့်နော်၊ ကိုယ့်လိုချင်သူတွေလည်း သိသားနဲ့"

ညီမဖြစ်သူအတွက် မရွှေမှု မချင့်မရဲ ဖြစ်ရသည်။

"ကျုပ်ကလည်း သူ့ကိုမှ ကြိုက်နေတာကိုတော့"

ပွင့်လင်းသော ငွေမှုကို မရွှေမှု အံ့ဩရပြန်သည်။ သည်လိုစိတ်ကလေး သည် သူတို့အတွက် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသော်လည်း သဘောမကျ သူများ အတွက် သူတို့စိတ်ကို ဆွပေးသလို ဖြစ်နေရောမည်။ ပြီးတော့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မှန်ရာကို ပြောတတ်ဆိုတတ်သော ငွေမှုတစ်ယောက် သူစိမ်းတို့ အလယ်မှာ အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား။ လောကကြီးက ပရိယာယ်များလှ သည်။

"ကဲ ဖြစ်ပြီးမှတော့ ရဲရဲသာ ရင်ဆိုင်တော့ပေါ့ ငွေမှုရယ်၊ ဟိုကျတော့ လည်း လိမ်လိမ်မာမာ အလိုက်အထိုက်နေ၊ ကြာတော့လည်း အဆင်ပြေချင် ပြေသွားမှာပေါ့ အေ၊ ဒါထက် ညည်းလိုက်မသွားဘဲ ဒီမှာပဲ အတူနေကြရင် ကော မဖြစ်ဘူးလား"

"အမလေး မဖြစ်ဘူး အစ်မ၊ ခုတောင် သူတို့ဘက်က အသိအမှတ် မပြု သလို လုပ်နေတာ၊ မင်္ဂလာဆောင်ကိုလည်း လာတာမဟုတ်ဘူးလေ။ တော် ကြာ လိုက်မသွားရင် ဟိုကဖမ်းပြီး မိန်းမပေးစားလိုက်လို့ ခက်နေမယ်၊ လိုက်သာသွားလို့ ဒေါ်လေးခက ပြောတယ်"

"အင်း ညည်း လင်ယူရတာကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပုဆိုးစ အတင်းဆွဲထားရတဲ့ ဘဝပါလား ငွေမှုရယ်"

မရွှေမှုက စိတ်လေးစွာ ပြောသည်။

"ဒါပေသည့် သူကတော့ ကျုပ်ကို ချစ်ပါတယ်"

"အင်း တော်သေးတာပေါ့ ငွေမှုရယ်"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေမှု၏ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲခဲ့သည်ကတော့ အမှန် ပင်။ တစ်ခါတစ်ခေါက်မှ မရောက်ဘူးသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့လည်း လင့်

တစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ကာ လိုက်ခဲ့ရလေသည်။ ကိုအောင်မင်းတို့ မိဘများမှာ ကုန်သည် ပွဲစားကြီးများဖြစ်၍ ထင်ထားသည် ထက်ပင်ပို၍ စီးပွားရေး တောင့်တင်းသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူစိမ်းတို့ အလယ်သို့ မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် စတင်ရောက်ခဲ့ရသည့် နေ့ကိုတော့ တစ်သက်မမေ့နိုင်တော့။ စိတ်အားလည်း ငယ်လိုက်သည်မှာ ဆိုစရာမရှိ။ ရင်တွေလည်းခုန်၊ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေလည်း အေးစက်၍ နေခဲ့သည်။ ချစ်သူသို့မဟုတ် အသစ်စက်စက် ခင်ပွန်းလင် ကိုအောင်မင်း၏လက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ရသည်။

ကိုအောင်မင်းတို့အိမ်က ကမာရွတ်မှာရှိသည်။ တိုက်ခံအိမ် ရိုးရိုးလေးဖြစ်၏။ အလုပ်လုပ်သည့် ပွဲရုံက လမ်းမတော်တွင်ရှိကြောင်း နောက်မှ သိရလေသည်။ အဆောင်အယောင်အားဖြင့် ခမ်းနားလှသည်ဟု မဆိုသာသော အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ရသည်ကိုပင် ငွေမှုထိတ်လန့် နေမိလေသည်။

"အစ်ကို ကျွန်မကို ပစ်ထားပါနဲ့နော်"

စေ့ထားသော သံတံခါးချပ်ကိုကြည့်ပြီး ငွေမှုက တိုးတိုးလေး ပြောမိပြန်သည်။

"မကြောက်စမ်းပါနဲ့ ငွေမှုရယ်၊ အမေက သဘောကောင်းပါတယ်"

ကိုအောင်မင်းက အားပေးသည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများမှာလည် စိုးရွံ့မှုကို အထင်းသား မြင်နေရသည်သာ။

ပထမဆုံး သူတို့ကို လာရောက်တွေ့ဆုံသည်က အမေဖြစ်၏။ ငွေမှုတစ်သက်တာတွင်တော့ အမေ့ကို မမေ့နိုင်တော့ပေ။ အမေသည် ကိုအောင်မင်းပြောသလိုပင် သဘောသက္ကာရ ကောင်းပုံက အထင်းသား ပေါ်လွင်နေလေသည်။

"ဟဲ့ သား"

အမေသည် အံ့သြခြင်းလည်းမမည်၊ အပြစ်တင်ခြင်းလည်း မဟုတ်၊ သို့သော် အလိုမကျခြင်း တစ်ဝက်စွက်နေသော လေသံဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ သည်အချိန်အထိ ငွေမှု မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ပေ။ ငွေမှု ပါလာတာကိုတော့ မမြင်ဘဲ မနေနိုင်ရာ။ ကိုအောင်မင်းသည် ငွေမှုလက်ကို တင်းတင်းဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

အိမ်ထဲကို ခြေတစ်လှမ်း ချမိစဉ်မှာပင် ဟင်္သာတမြို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှ နဂိုကပင် မနာလို မရှုစိမ့်သူ အချို့၏ ပြောသံဆိုသံများကို ငွေမှု ကြားယောင်နေမိပြန်သည်။

"ကိုအောင်မင်းကို မရရအောင် တူဝရီးနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး အမိဖမ်းတာလို့ သူ့မိဘတွေက ပြောနေပြီ၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို လာလည်းမလာနိုင်ဘူး၊ အသိအမှတ်လည်း မပြုနိုင်ဘူးတဲ့"

ထိုစကားတွေကို ကြားယောင်ပြီး ငွေရင်မှာ တဆတ်ဆတ် ခုန်လာသည်။ ယခုလည်း ငွေမှုကို နွေးထွေးစွာ ဆီးကြိုခြင်း မရှိသည်မှာ ထင်ရှားနေပြီမဟုတ်ပါလား။

အမေသည် သံတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ သူတို့နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာလေသည်။

ကိုအောင်မင်းက ငွေမှုလက်ကိုဆွဲကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရဲရဲထိုင်လိုက်၏။ ငွေမှုမှာတော့ ဖင်တကြွကြွ။ အမေက သူတို့ရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ငွေမှုခေါင်းကို ငုံ့ထားမိသည်။

"မင့်နှယ်ကွယ်၊ မစိန်သုံ တစ်ယောက်ကဖြင့် မိုးမီးလောင်နေလေရဲ့"

အမေက ကိုအောင်မင်းကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ သူ့လေသံတွင်

အပြစ်တင်သံထက် စိတ်ရှုပ်ဟန်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ပြဿနာ ရင်မဆိုင်လိုဟန်က ပိုကဲနေလေသည်။

"မတတ်နိုင်ဘူး အမေ၊ တစ်ခါတလေလည်း ကျွန်တော့်အလိုကျ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာ လုပ်ရမှာပဲ"

ကိုအောင်မင်းက ပြတ်သားဟန်ကိုပြ၍ ငွေမှု ရင်နည်းနည်း အေးသွားသည်။ သို့သော် မစိန်သုံဟူသည့် မိန်းမကြီးကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ယခုကတည်းကပင် ရွံ့နေမိလေပြီ။ ချက်ချင်းပင် သူ့စိတ်ကို ပြန်အားတင်း လိုက်ရ၏။ အို ငွေမှုပဲ။ ဘယ်တုန်းကများ သူတစ်ပါး အနိုင်ကျင့်တာ ခံဖူးလို့လဲ၊ လွန်မြစ်ကမ်း နံဘေးမှာ ငွေမှုကို ယှဉ်ခုံသူ မရှိခဲ့။

"အမလေးနော်၊ အဲဒီလိုတော့ သူ့ရှေ့ သွားမပြောလိုက်ပါနဲ့၊ စိန်သုံ အကြောင်းလည်း မင်းသိသား၊ ခုလည်း မင်းဒီလောက် မြန်မြန်ရောက်လာ လိမ့်မယ် မထင်လို့၊ ဒီလိုမှန်းသိ မင်းတို့နေဖို့ ငါတစ်နေရာ စီစဉ်ထားပါရဲ့"

မင်းတို့ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့်သာ ငွေမှုပါလာတာ သိပါသေးလားဟု ထင်ရတော့သည်။ သူတို့ပြောနေပုံက မငွေမှု တစ်ယောက်လုံး ဘေးမှာရှိနေသည်ကို လုံးဝ ထည့်မတွက်တော့ သလိုပင်။

"ဘာဆိုလဲ အမေရာ၊ ဒါ ကျွန်တော့်အိမ်ပဲ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ကျွန်တော် ခေါ်လာမှာပေါ့"

ကိုအောင်မင်း ပြောသမျှကတော့ အားတက်စရာချည်းပင်။

"ဟဲ့ မောင်အောင်မင်း၊ အဲသလိုမပြောနဲ့၊ မင်းကို ဒီအခြေအနေ ရောက်အောင် သူပဲ လုပ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ခုလည်း မင်းအတွက် သူ စီမံကိန်း ချထားတာတွေအားလုံး တလွဲတချော် ဖြစ်ကုန်လို့ သိပ်စိတ်ဆိုးနေတာ"

"ကဲပါ အမေရာ၊ ဒီမှာ အမေ့ချွေးမ ပါလာတာကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး"

ကိုအောင်မင်းက သူ့အမေကို ခပ်ခွဲခွဲလေး ပြောလိုက်တော့ အမေက မိခင်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာထား ပျော့ပျောင်းသွားကာ ငွေမှုဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လေသည်။ ငွေမှုကတော့ မျက်လွှာချလျက်။

"အေးလေ အမေကတော့ ဘာမှဆိုစရာ မရှိပါဘူး၊ သူ့ရှေ့တော့ အလိုက်အထိုက် ကြည့်နေပေတော့ သမီးရယ်"

သမီး ဟူသောအသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ငွေမှုရင်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေသော သောက ဒေါသဟူသမျှ ကင်းစင်သွားလေသည်။ ရင်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့ရပါတိ။ ငွေမှုတို့ ဘဝမှာ မိခင်မေတ္တာနှင့် ကင်းလွတ်သည့် အချိန်မှစကာ ကစဉ်ကလျား ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ ကျဆင်းလာသော မျက်ရည်စများကို ငွေမှု မသိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့။ ဒေါသကို ဒေါသနှင့် တုံ့ပြန်ရန် ငွေမှု မာန်တင်းခဲ့သော်လည်း ယခုရေကြည်ချမ်းမြေ့ တစ်ပေါက်ကျရုံနှင့် ငွေမှု အရည်ပျော်ကျ ရလေပြီ။

"အမေ၊ ကျွန်မ ကိုအောင်မင်းကို တကယ်နှစ်သက်လို့ ယူမိတာပါ အမေ ရယ်၊ ကျွန်မ ဒီလိုပြဿနာတွေ ရင်ဆိုင်ရမယ်မှန်းသိ လိုက်တောင် မလာပါ ဘူးတော်"

ယဉ်ကျေးသော အသုံးအနှုန်းများကိုပင် သတိမေ့လျော့ကာ စိတ်ထဲမှာ အားရသည့်အတိုင်း ပြောချလိုက်မိလေသည်။ အမေကလည်း သူ့ကို ချက်ချင်း ကရုဏာသက်သော မျက်လုံးများနှင့် ပြောင်းကြည့်သည်။ အို၊ သားသမီးချင်း စာနာရမှာပဲ၊ သမီးမပြုံးတစ်ယောက် လင်နောက်လိုက်သွား တာ ဒီအရွယ်ပေါ့၊ အင်း၊ ဘဝ ဘဝ ဘယ်တော့မှလည်း မအေးချမ်းပါလား နော်၊ မပြုံးတစ်ယောက် ဘယ်လိုများ နေပါလိမ့်ဟု တွေးကာ ချက်ချင်း မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာသည်။

"ကဲ ကဲ ခရီးရောက်မဆိုက် နားနားနေနေ နေကြဦး၊ စိန်သုံတစ်ယောက် တော့ တော်ကြာ ပြန်လာတော့မှာ၊ မင်းဟာမင်းပဲ ရင်ဆိုင်ပေတော့ သားရေ၊ ငါတော့ လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွားနေတော့မယ်"

သည်တုန်းက အမေ တစ်ယောက်လုံးကတောင် ဘာကြောင့် ဒီလောက် ကြောက်နေ ရပါလိမ့်လို့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ် ဒေါ်စိန်သုံ ရယ်။

ဒေါ်စိန်သုံဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို သည်လောကမှာ ဘာကြောင့် များ မွေးဖွားခဲ့ရပါလိမ့်။ ဟိုတုန်းကတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သေချင်းဆိုးမ ကြီးဟုပင် စိတ်ထဲက ကျိတ်ကျိတ်ဆဲနေ ခဲ့မိသည်။ ရုပ်ရှင် တွေထဲမှာ တွေ့ရသော ဒေါ်ဂျမ်းစိန် သရုပ်ဆောင်သည့် မိန်းမဆိုးကြီးတွေ ကို မြင်ယောင်မိသည်။ တစ်စက်ကလေးမှ ကျက်သရေမရှိ။

ကြည့်ပါဦး။ တွေ့တွေ့ချင်း လူကိုဆက်ဆံသည်က နှစ်ပြားလောက်မှ တန်ဖိုးမရှိသည့် ကျွန်သဘောက်သဖွယ်။

ဒေါ်စိန်သုံသည် အမေထင်သလို သူ့မောင်နှင့် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ဆိုမနေ တော့ပေ။ သူ့မောင်ကလည်း သူပြောသလိုပင် သူ့အိမ်သူ့ယာကို သူ့မိန်းမကို တင်းတင်းခေါ်လာ ခဲ့ပြီဆိုတာ သူရိပ်မိပုံရသည်။

ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ပွဲရုံမှပြန်လာသော ဒေါ်စိန်သုံသည် ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်ပြီးသား။

"ဩ၊ ငါ့မောင်တောင် ပြန်ရောက်နေပကိုး၊ ကဲကဲ လာစမ်းပါဦး၊ မင်းမ လည်း အလုပ်ကိစ္စတွေကို ပစ်သွားလိုက်တာ တကတည်း၊ ဒီမှာ လူကို သွက်သွက် လည်နေတာပဲ၊ ကုန်တွေက မရ၊ ဖောက်သည်တွေက နားပူနဲ့"

တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်သက်သာရာရ သွားသော်လည်း မိငွေမှုဆိုသည့်

ကောင်မကို အရေးမလုပ်သည့် သဘောပင်။ ငွေမှုက အခန်းထဲမှ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် နားစွင့်နေမိသည်။ ကိုအောင်မင်းကလည်း အလုပ်အကြောင်း ပြောလိုက်သည်နှင့် သူတို့ကိစ္စကို မေ့သွားပုံရသည်။ သူ့အစ်မနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ ငွေစာရင်း ရှင်းတမ်းတွေ လုပ်နေကြသည်မှာ သည်နေ့မှ လင်နောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သတိမရ တော့သလိုပင်။ နောက်တော့လည်း ဒေါ်လေးခ၏ မဖြစ်စလောက် လုပ်ငန်းလေးမှာ တွင်ကျယ်ခဲ့သော မိငွေမှုသည် ဒေါ်စိန်သုံတို့ ဦးအောင်မင်းတို့ထံမှာ ဘာမျှမဟုတ်သည့် ပမွှားလေးသာ ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။ ဒေါ်လေး မျှော်မှန်းသလို လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ဦးဆောင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ဝေးစွ။ ပွဲရုံကို ထမင်းပို့သည်ပင် တစ်နာရီပြည့်အောင် ထိုင်ခွင့်မရှိခဲ့။

"အေးလေ၊ မင်းမလည်း သားနဲ့မယားနဲ့ ဖြစ်လာတော့ စီးပွားပိုရှာ ရမှာပေါ့ မသွားနဲ့"

ထိုသို့သောစကားဖြင့် အပိတ်ပြောကာ ငွေမှုဆိုသည့် ကောင်မကို အသာလေး ခါချနိုင်ခဲ့သည်မှာ ဒေါ်စိန်သုံ၏ အစွမ်းပင်။ မငွေမှုချစ်သော ကိုအောင်မင်းကို မခွဲမခွာ ပေါင်းရသည့် အတွက်သာ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စရာ ရှိသည်။ ကျန်သည့်အချိန်မှာ အလိမ္မာနည်းဖြင့် နှိပ်စက်ခဲ့သည်ကို မေ့နိုင်စရာမရှိ။

ရောက်စနေ့မှာပင် ကိုအောင်မင်းသည် ပွဲရုံကို ချက်ချင်း ပြန်လိုက်သွားကာ ညဉ့်နက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ ဒေါ်စိန်သုံက ငွေမှုကို မျက်နှာချင်းလည်း မဆိုင်။ စကားလည်း လာမပြော။ အိမ်မှာထားသော အဖော်မိန်းကလေး များကိုသာ အငြိုးနှင့် မာန်မဲနေသည်။

"ဟဲ့ ကောင်မတွေ၊ လင်ယူဖို့သာ စိတ်ကူးတတ်တယ်၊ အလုပ်ကျတော့

အပိုးကျိုးအောင် မလုပ်ချင်ဘူး၊ ငါ့အိမ်မှာနေရင် ဘော်ကြော့နေမယ်တော့ မကြံကြနဲ့နော်၊ ငါ့ပါးစပ်ကို သိတယ်မဟုတ်လား။"

ဒေါ်စိန်သုံ မည်သူ့ကို ရည်ရွယ် စောင်းမြောင်းနေမှန်း အားလုံးကပင် သိကြသည်။ အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်ရင်း ကိုအောင်မင်း ပြန်အလာကို သာ စောင့်နေရလေသည်။ မကြာမီ တံခါးကို ခပ်ဖွဖွ ခေါက်သံကြားရ၍ ငွေမှု အပြေးအလွှား ထသွားမိသည်။ အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်တော့ အမေ့ကိုမြင်ရသည်။

"ဟဲ့ လာလာ၊ ထမင်းစားချေ"

အမေ့အသံကလည်း တိုးတိတ်လှသည်။ သည်အိမ်ကြီးမှာ အုပ်စိုးနေသော ဘုရင်မကြီး၏ အာဏာစက်ကို လူတိုင်း ကြောက်နေရပါလား။

"မစားတော့ပါဘူးအမေ၊ သင်္ဘောပေါ်မှာလည်း စားလာခဲ့တယ်"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်စား၊ မောင်အောင်က ပွဲရုံကိုသွားရင် တော်တော်နဲ့ ပြန်ရောက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟင်း"

မငွေမှုသည် သက်ပြင်းကို တိတ်တခိုးချမိ၏။ ယောက်ျားနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့သည့်ညမှာပင် တစ်ယောက်တည်း စောင့်စားနေရသည့် အဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်ရလေသည်။ မငွေမှု အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။

"နေပါစေ အမေ၊ ကျွန်မ အခန်းထဲကပဲ စောင့်နေတော့မယ်"

"ညည်းတော့ ဒါ အစပဲရှိသေးတယ် မငွေမှုရေ"

အမေက တိတ်ဆိတ်စွာပင် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားတော့၏။

သူစိမ်းတို့ အလယ်မှာ ငွေမှုတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။

"ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ သိတတ်ကတည်းက အလုပ်လုပ်လာတာပါ။ ထမင်းဟင်းတော့ မချက်တတ်တာ အမှန်ပဲ။ ဒေါ်လေးခကလည်း ဈေးရောင်းတတ်အောင်ပဲ သင်ပေးတယ်။ ထမင်း မချက်ခိုင်းဘူး။"

မငွေမှုက သူ့ကို မီးဖိုချောင်ထဲ အတင်းထိုးထည့်ထားသည့် အဖြစ်ကို ကြာရှည် သည်းမခံနိုင်တော့။ ရန်ကုန်ကို လိုက်လာကတည်းကိုက ကိုအောင်မင်းနှင့် ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ကြမ်းတိုက် အဝတ်လျှော် အလုပ်ကိုသာ ခါးချည့်အောင် လုပ်နေရသည်။ ဒေါ်စိန်သုံ စောင်းမြောင်းဆဲဆို သမျှလည်း ခံနေရလေသည်။

"မငွေမှုကလည်းကွယ်၊ ဒီမှာက ဟင်္သာတမှာလို မဟုတ်ဘူး၊ ပွဲရုံအလုပ်က သိပ်ပင်ပန်းတာ၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားတွေပဲ ဦးဆောင်ကြတာ များတာပဲ။"

မငွေမှု၏ အတွင်းစိတ်ကို ကိုအောင်မင်းကလည်း သိသည်ပင်။ မငွေမှုကလည်း သူနေရသော အခန်းကဏ္ဍကို ကောင်းစွာ နားလည်စ ပြုလာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပို၍ မခံရပ်နိုင် ဖြစ်ရ၏။

"ယောက်ျားတွေပဲ ဦးဆောင်တယ်ဆို ဒေါ်စိန်သုံကတော့ကော"

ယခုအချိန်ထိလည်း ကိုအောင်မင်း၏ အစ်ကို အစ်မဟု ခေါ်ချင်စိတ် မရှိသေး။ အစ်မဟုလည်း သဘောထား၍ မရသေး။

"မင်းကလည်း၊ သူက မိန်းမကြီး ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ပွဲရုံမှာလုပ်နေတဲ့ မိန်းမကြီးတွေ မှန်သမျှကလည်း အဲဒီလို ခပ်လည်လည်၊ ခပ်စွာစွာ မိန်းမကြီးတွေပဲ သိလား၊ ရန်ကုန်မြို့အကြောင်း မင်း မသိသေးပါဘူး မငွေမှုရယ်၊ အိမ်မှာ အေးအေးနေစမ်းပါ"

"အိမ်ကအိမ်နဲ့ မတူပါဘူးတော်၊ ကျုပ်ဖြင့် ငရဲခံနေရသလိုပဲ။ ဟင်္သာတကို သာ ပြန်ပြီး ဒေါ်လေးခနဲ့ လုပ်စားချင်တော့တယ်"

သည်လိုတော့လည်း ကိုအောင်မင်းသည် မငွေမှုကို ယုယစွာ ထွေးပွေ့ပြီး တောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစားလေသည်။

"အစ်ကိုကို ခွဲသွားနိုင်လို့လား မငွေမှုရယ်၊ မင်းကိုအစ်ကို ချစ်ပါတယ်၊ ယုံ ပါ၊ ခဏလေး သည်းခံပြီး စောင့်နေစမ်းပါနော်၊ အစ်မကြီးနဲ့အတူ မနေချင် ရင် အစ်ကို အိမ်တစ်လုံး သပ်သပ်ရှာပေးပါ့မယ် နော် နော်"

မငွေမှု၏ တင်းထားသော မာနများလည်း အရည်ပျော်ကျ ရလေ တော့သည်။ တကယ်တော့ ကိုအောင်မင်းကို ရအောင်ယူခဲ့ခြင်းမှာ ဒေါ်လေး နှင့်အတူ အစစအရာရာ တွက်ကိန်းချခဲ့သည် မှန်သော်လည်း မငွေမှု ကိုယ်တိုင်က ကိုအောင်မင်းကို ချစ်တာလည်း ပါပါသည်။ ကိုအောင်မင်းကို သူ မခွဲနိုင်ပါ။

ကိုအောင်မင်း၏ ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းကို တိုးဝှေ့ကာ ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

"အစ်ကိုကို ကျွန်မ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုအစ်မကြီးနဲ့တော့ အတူမနေ ပါရစေနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မကို သနားပါနော်"

ထိုအချိန်မှစကာ အနှောင်အဖွဲ့ အတွင်းမှာ ရုန်းမလွတ်သာအောင် ကျ ဆင်းတတ်မြဲဖြစ်သော မိန်းမသားတို့၏ ဘဝကို ငွေမှုစတင် နားလည်ရ တော့သည်။

"ဟင်း၊ လင်ကို ကပ်ကပ်ပြီးချွဲနေတာ ငါ မသိဘူးများ မှတ်နေလား၊ ဟို အကောင်ကလည်း ဒါတွေမက်ပြီး တောကြိုအုံကြားက မိန်းမတစ်ယောက် ကို အကောင်းမှတ်ပြီး ယူလာသေးတယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာများ မိန်းမတွေမှ

မို့လိုပေါက်လို့၊ ဒါတောင် သူက ထားရာမှာ မနေချင်ဘူး၊ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး မောင်ပိုင်စီးလိုက် ချင်သေးတယ်၊ တော်တော် အကြံပိုင်တဲ့မိန်းမ စိန်သုံကို ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ"

အချိန်ကြာလာတော့ ဒေါ်စိန်သုံကလည်း သွယ်ဝိုက် ဟန်ဆောင်မနေတော့ပေ။ အတိအလင်းပင် စစ်ကြညာလေပြီ။ မငွေမှု၏ မာနများကလည်း ငုပ်လျှိုးနေရာမှ ဟုန်းခနဲ ထတောက်ချင်လာသည်။ တစ်နေ့မှာတော့ သူသေကိုယ်သေ အနိုင်ကြဲပစ် လိုက်မည်ဟု အံကို ခဲထားလိုက်သည်။

သူ့ဘက်မှာ အမေရှိနေ၍ တော်ပါသေး၏။

"သည်းခံသမီး၊ ဒီသမီး တစ်ယောက်ကိုတော့ အမေလည်း မနိုင်တော့ဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အားလုံးအပေါ်မှာ ဗိုလ်ကျလာတာ၊ အမေကလည်း ယောက်ျားဆုံးပြီး ကတည်းက မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာကွယ်၊ စိန်သုံက အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ၊ အမေတို့က အညာမှာနေတာ၊ တစ်ခါတည်း ရန်ကုန်ဆင်းပြီး အရောင်းအဝယ် လုပ်တော့တာပဲ၊ တော်တော်ထက်တဲ့ကောင်မ သူလက်သူခြေနဲ့ ကြီးပွားလာလိုက်တာ၊ မောင်အောင့်ကိုလည်း သူပဲ ပြုစုပျိုးထောင် ပေးခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို မလှန်ရဲကြတာပေါ့၊ စိတ်ရင်းကတော့ ကောင်းရှာပါတယ်ကွယ်၊ အပြောဆိုးလို့သာပါ"

ငွေမှုကတော့ သည်မိန်းမကြီး စိတ်ထားကောင်းသည်ဟု တစ်စက်ကလေးမှ မထင်ပေ။ သူ့အမေမို့လို့သာ သမီးဘက်က ဖေးမသည်ဟု ယူဆသည်။

"ဒါနဲ့ အမေ့သမီး အငယ်တစ်ယောက် ရှိတယ်ဆို၊ ဝင်တာ ထွက်တာလည်း မမြင်ပါလား"

ထိုအခါတွင်တော့ အမေ့မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။

"သမီးလေးက သူ့လိုမဟုတ်ဘူး၊ သိပ်သိမ်မွေ့တယ်၊ မောင်အောင့်လိုပဲ၊ စိန်သုံဒဏ် မခံနိုင်လို့ပဲ ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ လင်နောက်လိုက်ပြေးသွားတာ၊ စိန်သုံကလည်း သေခန်းပြတ်ပဲ၊ မပြုံးခမျာ ဆင်းရဲရှာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ ငတ်လို့ လျှာမှာမြက်ပေါက်ပါစေ အမေ့သမီးကြီး ရှာဖွေတဲ့ ပိုက်ဆံ ကျွန်မ မစားဘူးဆိုပြီး သူ့ဟာသူပဲ ရုန်းကန်နေတယ်"

မငွေမှုဲက မပြုံးဆိုသည့် ကောင်မလေးကို အားကျမိ၏။ မိမိမှာလည်း ထိုမာနမျိုး ရှိပါရဲ့၊ သို့သော် အစ်ကို ကိုအောင်မင်းနှင့် ပတ်သက်လေတော့သည် အိမ်မှ ရုတ်တရက်ခွာလို့ မဖြစ်သေး။ ပြီးတော့ အမေ့ကိုလည်း သံယောဇဉ် တွယ်မိသည်။ သူ့သမီးကြီး မည်မျှပင် ဆိုးသည်ပြောပြော အမေသည် အရိပ်တကြည့်ကြည့် အလိုက်တသိ လုပ်ပေးရှာသည်။ သားနှင့်ချွေးမကိုလည်း မျက်နှာမငယ်ရအောင် တိတ်တိတ်တစ်မျိုး ပြောင်တစ်မျိုး ပြုစုရှာသည်။ အမေ့ စိတ်ထားမျိုးများ တစ်ဝက်လောက် ရှိစေချင်ပါရဲ့ ဒေါ်စိန်သုံရယ်။

"ဟင်း၊ ယောက်ျားကိုကပ်ပြီး ကုန်းချောလို့ အားမရသေးဘူး၊ အဘွားကြီးကို ဘာတွေကပ်ပြီး အလွမ်းသယ်နေတာလဲ၊ အမေတို့ကလည်း ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ်မနေတတ်ဘူး၊ ဒီလို ကိုယ့်သားကို မက်လုံးပြုပြီး အရချိုင်တဲ့ ကောင်မကိုများ အရောဝင်နေလိုက်တာ"

မစိန်သုံနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့သည့်နေ့ကို ရောက်ခဲ့ရပြီ။

သူ့ စကားတွေကလည်း ရင့်သီးလှသည်။ ပြီးတော့ မကြားတကြား မဟုတ်တော့။ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် မထိုးရုံတမည် ပြောခြင်းဖြစ်၏။

"ဟဲ့ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ စိန်သုံရယ်"

အမေက တားပါသေးသည်။ သူက မလျှော့။ မီးထွက်သော မျက်လုံးတွေ

နှင့် ငွေမှုကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။

သူ့အကြည့်မှာလည်း အဓိပ္ပာယ် အပြည့်ပါသည်။ ငါ ပြုစုပျိုးထောင်ထားပြီး ဩဇာနာခံတဲ့ မောင်တစ်ယောက်ကို အတင်းရအောင် ယူတဲ့ကောင်မ။ ငါစီမံထားသမျှ ပျက်စီးအောင် လုပ်တဲ့ကောင်မ၊ ကိုအောင်မင်းနှင့် ပေးစားရန် ရည်ရွယ်ထားသည့် မိန်းကလေး၏ မိဘများမှာ ဒေါ်စိန်သုံက ငွေလိုလျှင် ချေးငှားနေရသူများ ဖြစ်သည်။ ကုန်သည်လောကမှာ ငွေပင်ငွေရင်းနှင့် လုပ်စားနေသူများ ဖြစ်သည်။ သူ့စီမံကိန်းသာ အကောင်အထည်ပေါ်လျှင် စိန်တို့ ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းနှင့် လမ်းမတော်တစ်ဝိုက်ကို ခါးစောင်းတင်နိုင်လေပြီ။ ယခုတော့ ငွေမှုကြောင့် အားလုံး ပျက်ပြယ်ခဲ့ရ၏။ ငွေမှုကို နည်းနည်းလေးမှ ကြည့်မရ။

ငွေမှုကလည်း သည်တစ်ခါတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် အစော်ကားခံရပြီမို့ သည်းခံနိုင်ရန် မစွမ်းတော့ပေ။ စိတ်ကို အစွမ်းကုန် ဖြေလွှတ်လိုက်သည်။

"ဒီမှာ ဒေါ်စိန်သုံ၊ ကျုပ်တို့က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရချိုင်ရအောင် အခြေမဲ့အနေမဲ့ ကလေးကချေ မဟုတ်ပါဘူးတော့၊ ရှင့်မောင်လို လူတစ်ယောက်ကို အချိန်မရွေး ခေါင်းခေါက် ယူလို့ရတယ် သိလား၊ ရှင့်လိုမိန်းမသာ ယောက်ျားတကာကို မက်လုံးပြပြီး စားနေတာ"

ဒေါ်စိန်သုံမျက်လုံးမှာ မီးဝင်းဝင်း တောက်သွားသည်။

"ဟင် ညည်းက ဘာကောင်မမို့ ငါ့ကို ဒီလိုပြောရသလဲ၊ ညည်းတစ်နေ့ ငါ့အကြောင်းသိမယ်၊ ကဲဟယ်၊ အဲဒါ လက်ငင်းသိရမယ့် ငါ့အကြောင်း"

အမေ တားသည့်ကြားမှပင် ဒေါ်စိန်သုံ လက်ဝါးတစ်ဖက်က ငွေမှု ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ ငွေမှု မျက်လုံးထဲမှာ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သွေးများက ခေါင်းထဲမှာ ဆူဝေလျှံတက်လာသည်။

"တော်ကြီးက ကျုပ်အသားကို ထိတယ်ဟုတ်လား၊ ကျုပ် မခံဘူးတော့ ကဲ"

ငွေမှုံပဲ၊ ဘယ်တုန်းကမှ သူတစ်ပါး၏ ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားသည်ကို ခံခဲ့ဖူးလို့လဲ။ မငွေမှုံကလည်း လက်မြန်သည်။ ဒေါ်စိန်သုံ ကို အမိအရ လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ပြန်ချသည်။

"အမလေး တော်ကြပါတော့ စိန်သုံရဲ့၊ ဟို တော်ပါ ငွေမှုံရဲ့၊ အမလေး လုပ် ကြပါဦး"

အမေ့အော်သံကြောင့် ကျန်အလုပ်သမားများက လာရောက်ဖျန်ဖြေ ကြ လေသည်။ ဒေါ်စိန်သုံ ရာဇဝင်မှာ သည်တစ်ခါပဲ လက်တုံ့ပြန်သူနှင့် ကြုံရ ဖူး၍ မခံရပ်နိုင်အောင် ရှူးရှူးရဲရဲ ဖြစ်နေလေသည်။ ငွေမှုံကလည်း ကျားသစ်မလေးလို အံတခဲခဲ ဖြစ်နေသည်။

"ဟင်၊ တောသူမ အစုတ်ပလုတ်၊ ညည်းကောင်းကောင်း မှတ်ထား၊ ဒုက္ခ လှလှကြီး တွေ့စေရမတဲ့"

"တော်လိုယုတ်မာတဲ့ စိတ်ထားနဲ့ ကျိန်ဆဲမနေနဲ့၊ ကျုပ် ဘယ်သူမှ ဂရုမ စိုက်ဘူး၊ ရှင်လည်း စိန်သုံ၊ ကျုပ်လည်း ငွေမှုံပဲ သိရဲ့လား"

"ကဲ တော်ကြပါတော့ တော်ကြပါတော့ကွယ်၊ လူကြားလို့လည်း မ ကောင်းပါဘူး"

အိမ်ရှိ ကျန်အလုပ်သမားများကတော့ ငွေမှုံ၏ တုံ့ပြန်မှုကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြသည်။

"ငွေမှုံရယ် ဘယ့်နှယ်ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ငါ့ဆီ စာရေးဖော်မရ၊ လူလာဖော် မရနဲ့၊ ညည်းကောင်းစားတော့ ငါ့ကို မေ့နေပြီပေါ့လေ"

ဒေါ်လေးခ၏ စကားနာထိုးမှုကို ငွေမှု ရုတ်တရက် ဖြေရှင်းရန် အင်အားမရှိ၊ "ထင်သာထင် မဝင်ဘူး ကျောင်းအစ်မရေ"ဟုသာ ဟစ်လိုက်ချင်တော့သည်။

"မလာနိုင်တာလည်း မပြောနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ ကိုအောင်မင်းကလည်း သူ့ပွဲရုံကိစ္စတွေနဲ့ အားရတယ်ကို မရှိဘူး"

ဒေါ်လေးခက ငွေမှုကို မျက်စချီ၍ ကြည့်သည်။ သူ့ အသေအချာတွက်ကိန်းချ၍ ပေးလိုက်သော စီမံကိန်းသည် မည်သည့်နေရာတွင် လွဲချော်နေလေပြီနည်း။

"ညည်းကာ ပွဲရုံမှာ မထိုင်ရဘူးလား၊ မောင်အောင်မင်းက ငါ့ဆီက ကုန်မမှာတာတောင်ကြာပြီ၊ လူလည်း မလာတော့ဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ ငါ့ကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါအေ"

ငွေမှုက ဒေါ်လေးခကို မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်၏။ သူ့မှာ ပွဲရုံထိုင်နိုင်ဖို့ ဝေးစွ၊ အရိပ်အောက်မှာတောင် ကြာကြာမနေရ၊ ဒေါ်စိန်သုံနှင့် ဒေါ်လေးခ မည်သူက ပိုထက်မြက်သည်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။ ဒေါ်လေးခလည်း စီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် စွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်တတ်သည်သာ။ သို့သော် ဒေါ်စိန်သုံလောက်တော့ ယုတ်မာခြင်း မရှိဟု ကိုယ့်အမျိုးဘက်က အသာစီး တွေးမိသည်။

"ကျုပ်ကို ကိုအောင်မင်းက ပွဲရုံကိုလည်း မလာခိုင်းဘူး၊ သူတို့ဘာတွေ ရောင်းဝယ်နေကြမှန်းလည်း ကျုပ်မသိပါဘူး၊ ပိုက်ဆံတောင် မကိုင်ရတာ ကြာပါပြီတော်"

"ဟင်၊ ဒါဖြင့် ညည်းဘာလုပ်နေသလဲ၊ ညည်းရောင်းတတ် ဝယ်တတ်တာ မောင်အောင်မင်း အသိပဲ မဟုတ်လား"

"ကျုပ်ကို အိမ်မှာပဲ ထားတာတော့၊ သူ့အစ်မကြီးကလည်း တစ်အိမ်လုံးကို နိုင်စားနေတာ၊ အားလုံးက ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်နေတာပဲ၊ ကျုပ်နဲ့လည်း တစ်စက်ကလေးမှ မတည့်ပါဘူးတော်"

သည်တော့မှ မငွေမှု မသာမယာ ဖြစ်လာသည်ကို ရိပ်စားမိလာသည်။

"သူတို့က ဒီလောက်တောင်ပဲလား၊ ခုဆို ငါ့မှာ တူမတစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာရှိလို့ အားမကိုးရတဲ့အပြင် အရင်ကထက်စာရင် ဖောက်သည် တစ်ယောက်တောင် လျော့သွားပြီပေါ့"

ဒေါ်လေးခကလည်း ဒေါ်လေးခ။ အရာရာကို တွက်ကိန်းချ၍ လုပ်တတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်။ ယခုတော့ ဖွတ်မရ ဓားမဆုံး ဖြစ်နေရလေပြီ။

"အဲဒါကြောင့် ကျုပ်က သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ဟင်္သာတကို ပြန်လာမယ်လို့ တောင် စိတ်ကူးတာ"

မငွေမှုက ရန်ကုန်နှင့်တကွ အိမ်ထောင်သည် ဘဝကိုပါ တကယ်ပင် စိတ်ကုန်နေလေပြီ။

"ဟဲ့ အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် သူတို့ အကြိုက်တွေ့သွားမှာပေါ့။ ညည်းကို တမင်ပြန်ပြေးအောင် လုပ်နေသလားမှ မသိတာ၊ ပြန်မလာနဲ့ ခပ်တင်းတင်းသာနေ၊ တစ်နေ့ကျ ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ်ပိုင်အောင် စည်းရုံးပေါ့အေ၊ ဒီလောက်တော့ ညည်းတတ်ရမှာပေါ့"

ဒေါ်လေးခကတော့ လက်မလျှော့သေးပေ။

"ကိုအောင်မင်းကလည်း သူ့အစ်မ ဩဇာခံပါပဲ ဒေါ်လေးရယ်"

"ဟို တဖြည်းဖြည်းတော့ ကိုယ့်ဘက် ပါလာရမှာပေါ့၊ သူကအစ်မ၊ ကိုယ်က မိန်းမပဲဟာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ပြီး စီးပွားခွဲဖို့ နားချပေါ့အေ"

ထိုအခေါက် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ရွာကိုပါ ပြန်ခဲ့သေးသည်။

ရွာမှာ အစ်မရွှေမုံ တစ်ယောက်လည်း အိမ်ထောင်ကျနေလေပြီ။ ဒေါ်ဒေါ်သတို့က သင့်တော်ရာ ပေးစားသော လူတစ်ယောက်နှင့် ယူလိုက်ကြသည်။ ထိုလူကလည်း သာမန် လယ်သမား၊ ချောင်းသမား တစ်ယောက်ပင်။ သို့သော် အစ်မရွှေမုံကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်အေးချမ်းလေသည်။ အစ်မရွှေမုံကတော့ တစ်သွေး တစ်မွေးလှပြီး အဖိုးတန် အဝတ်အစားများနှင့် တင့်တယ်နေသော ညီမဖြစ်သူကို ဝမ်းမြောက်စွာ ကြည့်နေသည်။

ရွာက သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ငွေမုံကို အားကျကြသည်။ မငွေမုံကတော့ သူငယ်စဉ်က လွတ်လပ်စွာ ပြေးလွှားဆော့ကစားခဲ့သော မြစ်ရေနောက်ကျိုကျိုကြည့်ကာ လွမ်းမောနေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ၏ ဘဝမှာ ယခင်ကလိုပင် ချောင်းထဲ မြောင်းထဲမှာ ကိုယ့်ဝမ်းစာကို ကိုယ်ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ရှာဖွေရဆဲ။ သူကတော့ အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ နေရပြီး အရိပ်အဝါသအောက်မှာ သက်သောင့်သက်သာ နေရ၏။ သို့သော် သူသည် ငြိမ်းချမ်းမှုကို မရရှိ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒေါသလောဘတွေဖြင့် အစဉ်ပူလောင် နေရသည်။ သူ့အပေါ် အနိုင်ကျင့်သော ဒေါ်စိန်သုံအပေါ် အမြဲလို အကုသိုလ် ပွားများနေရသည်။

"အစ်မရယ်၊ ကျုပ်လေ ရွာမှာပဲပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တော့ တယ်တော်၊ အဖေတို့ အမေတို့ မရှိတော့လို့ ကျုပ်တို့ မောင်နှမတစ်တွေ တစ်ကွဲတပြား ဖြစ်ခဲ့ရတာ တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဘူး"

ငွေမုံက မျက်ရည်ဝေ့ဝေ့နှင့်ပြောတော့ မရွှေမုံ အံ့သြနေသည်။ သူ့ညီမသည် ဘာမဆို သူ့ထက် ပွင့်လင်း ရဲရင့်သူဖြစ်၏။ သူ့ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသနည်း။

"ငွေမုံ၊ ညည်းယောက္ခမတွေနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား"

ငွေမှုက ခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း အံကိုပြန်ကြိတ်လိုက်သည်။

"ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး အစ်မ၊ ကျုပ်လေရွာကို ဒီပုံအတိုင်းတော့ ပြန်မလာဘူး၊ ကျုပ်ချမ်းချမ်းသာသာရှိမှ ပြန်လာမယ်သိလား၊ ကိုအောင်သူ ကိုလည်း ကျုပ် လယ်တွေ ဝယ်ပေးချင်တယ်၊ အစ်မကိုလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးချင်တယ်၊ ကျုပ် ရည်မှန်းချက် အောင်မှပဲ ပြန်လာတော့မယ်တော်"

မရွှေမှုက ချက်ချင်း မျက်နှာကိုတင်း၊ ခေါင်းကိုမော့ကာ ပြောလိုက်သော ငွေမှုကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေလေသည်။

လောကဓံ၏ အလှည့်အပြောင်းများက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ဘဝ၏ နိဂုံးဟူသည်ကလည်း အချိန်အတိအကျ သတ်မှတ်ထားခြင်း မရှိ။ သူ ရောက်ချင်သည့် အချိန်တွင် ရောက်လာ တတ်တော့သည်သာ။

ပထမဆုံး ဒေါ်လေးခထံမှ စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းကို ကြားရသည်။ ဒေါ်လေးခ၏ ကုန်ပစ္စည်းများ တင်ပေးလိုက်သော ကိုယ်ပိုင်မော်တော်တစ် စင်း နစ်မြုပ်သွားသည်ဆိုသည့် အကြောင်းပင်။

ငွေမှုဲက ဒေါ်လေးခကို နှစ်သိမ့်အားပေးရန် သွားရောက်မည်ဟု ကြံဆမှာ ပင် ငွေမှုဲဘဝ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျလေတော့သည်။ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ထိုနေ့ကိုလည်း မေ့နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

အိမ်အပြန် နောက်ကျတတ်သော ကိုအောင်မင်းကို စိတ်စောစွာ စောင့်နေ ခဲ့သည့် အဖြစ်ကိုလည်း သတိရ၏။ စောင့်နေရသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိ သည်။ ပထမတစ်ကြောင်းက ဒေါ်လေးခဆီ ခေတ္တသွားရောက် အားပေးလို သည့်အကြောင်း၊ နောက်တစ်ကြောင်းက သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဝမ်းသာစရာ သတင်းကောင်း။ သားဦးကို ပဋိသန္ဓေတည် စပြုပြီဆိုတာ အသိပေးဖို့ပင်။ ထိုနေ့အဖို့ စိတ်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား တုန်လှုပ်နေမိတာကို လည်း အမှတ်ရနေ၏။ ကိုအောင်မင်း ကိုယ်တိုင်က ကတိပေးထားတာ ရှိ နေလို့ပဲလားတော့ မသိ။

သားနှင့် သမီးနှင့်ဆိုလျှင် ကိုယ့်ဘာသာ အိမ်ခွဲနေကြမည်တဲ့။ ထို့အတွက် ငွေမှုဲက ရင်သွေးကို စိတ်စောစွာ မျှော်နေမိခဲ့တာလည်းပါသည်။ ယခုတော့

သေချာပါပြီ။ သေချာသည့်အကြောင်း အစ်ကိုကို ပြောပြချင်သည်။ ညစဉ် ညဉ့်နက်မှ ပြန်ရောက်မြဲဖြစ်သော ခင်ပွန်းအတွက် သည်ကနေမှ မှောင်ခဲလှ ချည့်ဟု အောက်မေ့ကာ အမှောင်ကို စိတ်စောစွာ စောင့်စားနေမိသည်။ ထို အမှောင်သည် သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးအတွက် အမှောင်ဖြစ်တော့မည်ကို သူမသိ။

အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်သံကြား၍ ပြေးထွက်မည်ဟုဆဲ အမေ့ အသံက တစ်အိမ် လုံး ဆူညံသွားသည်။

"ဟဲ လာကြပါဦး၊ မောင်အောင်တစ်ယောက် ကားမှောက်လို့တဲ့၊ ဟဲ့ ငွေမှုံ၊ စိန်သုံ၊ လာကြပါတဲ့"

ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

တစ်အိမ်လုံး ဆူဆူညံညံဖြင့် ဆေးရုံကို လိုက်သွားကြရသည်။ ဆေးရုံ ရောက်တော့ ကိုအောင်မင်း ရုပ်သွင်သည် မြင်ရက်စရာ မရှိ။

ငွေမှုံဘဝမှာ အားလုံး ပြိုကျပျက်စီး သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။

သားကလေး တစ်ယောက်နှင့် ငွေမှုံ ရွာကိုလည်း မပြန်ဖြစ်ခဲ့။

ဟင်္သာတကိုလည်း မပြန်လိုတော့။ စီးပွားရေးပျက်ကာ လူရောစိတ်ပါ ကျ ဆင်းနေသော ဒေါ်လေးခကိုလည်း တစ်ပူကနှစ်ပူ မဆင့်ချင်တော့ပေ။ ရန် ကုန်မှာ တတ်စွမ်းသမျှ လုပ်ကိုင်ပြီး အခြေအနေကောင်းမှ ဒေါ်လေးခကို ခေါ်ယူမည်ဟု စိတ်ကူးလေသည်။

ကိုအောင်မင်း မရှိသည်နှင့် ငွေမှုံ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ အမေရယ်၊ ငွေ မှုံရယ်၊ အမေ့သမီး မပြုံးရယ် အတူတူနေကြသည်။ အမေက မြေးကို ထိန်းသည်။ ငွေမှုံနှင့် မပြုံးက ဈေးထွက်ရောင်းသည်။ မပြုံးယောက်ျားက သစ်စက်မှ အလုပ်သမားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်၏။ သူတို့ဘဝကို အတူတကွ

ရုန်းကန်ကြသည်။ လူဆင်းရဲသော်လည်း စိတ်ကတော့ ချမ်းသာသည်သာ။

ဒေါ်စိန်သုံမှာလည်း ညာလက်ရုံးတစ်ဖက် ပြုတ်ခဲ့ရပြီမို့ ယခင်လို ထင်တိုင်းမပေါက်တော့ပေ။ မာန်မာနတွေလည်း ကျဆင်းစ ပြုလာသည်။ သူ့ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ အားလုံးက ခွဲခွာလာကြတော့ သူကြာကြာ ခံနိုင်ရည်မရှိ။

"အမေတို့က ကျွန်မ စီးပွားပျက်လို့ ကျောခိုင်းကြသပေါ့လေ"

အမေ့ထံ လာရောက်ပြီး စကားနာထိုးလေသည်။ တကယ်တော့ ဘာကြောင့် သူ့ထံပါးက ခွဲခွာလာကြသည်ကို သူအသိဆုံး။

ကိုအောင်မင်းဆုံးပြီး မကြာမီမှာပင် ငွေမှုတွင် ကလေးရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးကို အသိပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အမေက ငွေမှုသူလမ်းသူ သွားနိုင်ရန် ကိုအောင်မင်း ရှာဖွေပေးခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ခွဲဝေပေးသင့်ကြောင်း တရားမျှတစွာ ပြောပြခဲ့သည်။ သည်မှာတင် ဒေါ်စိန်သုံတစ်စခန်း ထခဲ့လေသည်။

"ဩ၊ ဒီကောင်မက အမွေလိုချင်လို့ ဒီမှာ ကပ်နေတာကိုး၊ ခုမှပေါ်လာတဲ့ ဗိုက်ကို အကြောင်းပြပြီး ငါ့ကို ငွေတောင်းဦးမယ်ပေါ့၊ ဟေ့ ငါသနားလို့ နင်မချဘဲ တင်ကျွေးထားတာ၊ မနေနိုင်သွားကြ၊ တစ်ပြားမှတော့ ရမယ်မမှတ်နဲ့၊ မကျေနပ်ရင် ကြိုက်ရာတရားရုံးက ရင်ဆိုင်"

သည်တစ်ခါ ငွေမှုကလည်း တော်တော်နာကြည်းသည်။

"ရှင့်ဆီက တစ်ပြားမှလည်း မမျှော်ကိုးဘူး၊ ကျုပ်ယောက်ျား ရှာဖွေထားတဲ့ ပိုက်ဆံ ရှင်တစ်ယောက်တည်း မျှီဆို့နေရစ်၊ တစ်နေ့ကျ ရှင်အံဖတ်ဆို့မှာပဲ၊ ကျုပ်ဗိုက်ထဲက ရှင်တို့သွေးကို ရှင်တို့ မမွေးချင်လည်းနေ၊ ကျုပ်ကို မတရားမပြောနဲ့၊ ကျုပ် မနေဘူး"

သည်လိုနှင့်ပဲ အမေက သည်တစ်ခါတော့ သားမရှိတဲ့အတူတူ ထမင်းတစ်
လုတ် တုတ်တစ်ပျက် မစားလိုတော့ဟုဆိုကာ ငွေမှုကိုပါခေါ်၍ ဆင်းခဲ့ကြ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

"ဟဲ စိန်သုံ၊ နင့်ဟာနင် စီးပွားပဲပျက်ပျက်၊ သိန်းချီပြီးတော့ပဲ ချမ်းသာ
ချမ်းသာ၊ လူဆိုတာ စိတ်ချမ်းသာဖို့ အရေးကြီးတယ်တဲ့"

အမေက ထိုသို့ပြောတော့ ဒေါ်စိန်သုံ တွေဝေသွားသည်။

"ကျုပ်က အမေတို့ကို ဘာများ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေလို့လဲ"

"ဒီထက်များ လုပ်ရရင် ခက်မယ် စိန်သုံရယ်"

"ဒါတော့ ပြောစရာရှိတာ ပြောရတာပေါ့၊ အမေနဲ့ ငွေမှု ကျုပ်ဆီလာနေ
ကြပါ၊ ငွေမှုက အရောင်းအဝယ်လည်း ဝါသနာပါဆိုသမ္မုတ်လား၊ ကျုပ်
လည်း အသက်ကြီးတော့ အရင်လို မရှာနိုင်တော့ဘူး"

ဈေးရောင်းရမည်ဆိုတော့ ငွေမှုမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ ချက်ချင်း
ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

"ဟုတ်သားပဲ အမေရယ်၊ ကျွန်မတော့ နောက်မွေးလာမယ့် ကလေး
အတွက် ရှာထား ဖွေထားချင်တယ်၊ ပွဲရုံကိုသာ ပြန်လုပ်ရရင် အမေ့သမီး မ
ပြီးလည်း ဒီထက်ပိုပြီး ဆိုင်ကလေး စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်မယ်၊ လိုတဲ့ကုန် ယူ
ရောင်းပေါ့"

ဒေါ်စိန်သုံ ရွံသည်မှန်သော်လည်း မပြုံးကလည်း သဘောကျသလိုလို။

"ငါရှာသမျှ တစ်နေ့ကျ ညည်းတို့ဖို့ ချည်းပါပဲအေ၊ ငါ့ စားမယ့်လူ ရှိတာမှ
မဟုတ်တာ"

ဒေါ်စိန်သုံသည် ပထမအိမ်ထောင် ပျက်ပြီးကတည်းက နောက်ထပ်
အိမ်ထောင် မပြုဘဲ ကုန်သည်ပွဲစား လောကတွင် ယောက်ျားတွေနှင့်

ရင်ပေါင်တန်းကာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

"ဒီလိုဆိုလည်း ညည်းတို့သဘောပဲ၊ နောက်မှသာ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ငါ
မကြားပါရစေနဲ့၊ ငါ အသက်လည်းကြီးပြီ"

"စိတ်ချပါ အမေရယ်"

ဒေါ်စိန်သုံက ကတိပေးသည်။

သည်လိုနှင့်ပဲ သူတို့အားလုံးသည် ဒေါ်စိန်သုံ၏ အာဏာစက်ကွင်းအောက်
သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားကြ လေတော့သည်။
